

Lord Raffles

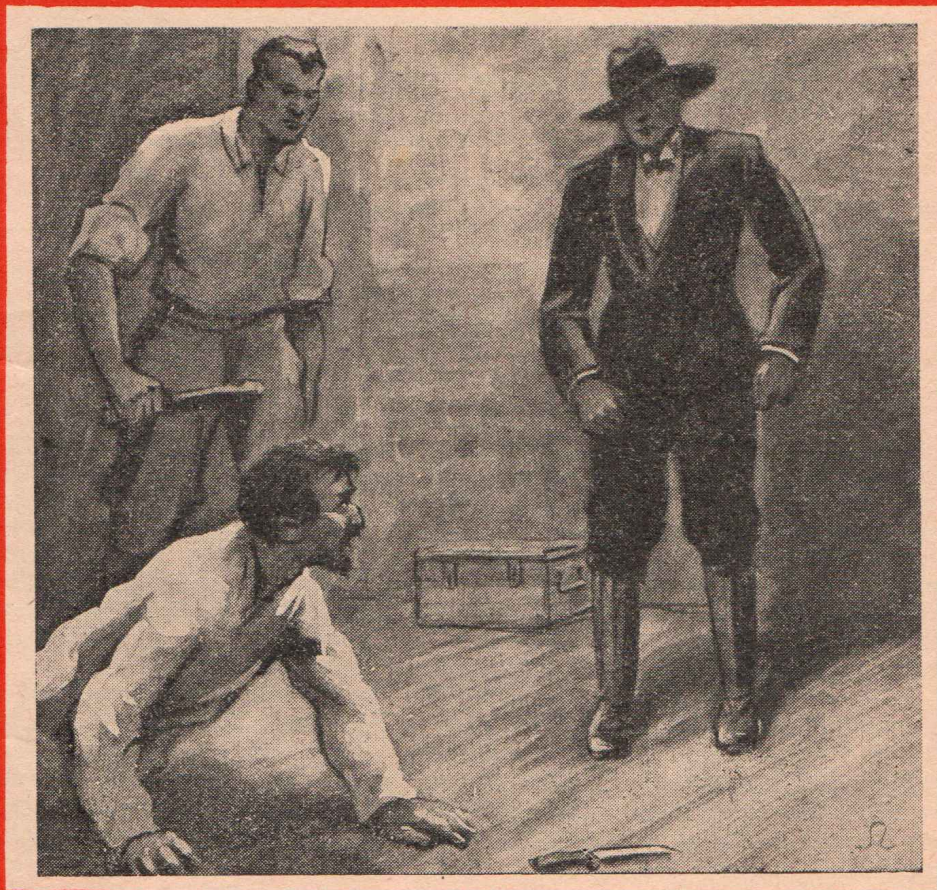
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE CATACOMBEN VAN LONDEN

N° 2611

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De catacomben van Londen

HOOFDSTUK I.

EEN INBRAAK MET GEVOLGEN

Het was ongeveer een uur 's nachts, toen een man vlug met een kleine tas in de hand, door Davoncourt Road liep. Dit is een brede straat, die in een flauwe bocht ten zuiden van de spoorweg loopt, die het westen en het zuiden van Londen doorsnijdt in de wijk van Walham Green.

Het leek een reiziger, die net met een van de laatste treinen was aangekomen en nu vlug naar huis liep. Hij droeg een donkere regenjas, een hoed en overschoenen. Plotseling was het, alsof deze late reiziger in het niet was opgelost, in de grond zonk, want hij was plotseling verdwenen.

Dit had plaats dicht bij het westelijk uiteinde van de net genoemde, brede

straat. Op die plek stond een mooi, maar tamelijk oud huis, dat geruime tijd leeg had gestaan, waarschijnlijk omdat de eigenaar het zonder meer vertikte om het een beetje te laten moderniseren met bijvoorbeeld een centrale verwarming, vaste wastafels, liften en dergelijke. Het huis had maar twee verdiepingen en het was het laatste van de straat.

Het leunde, als het ware, tegen zijn buurman, ook al een huis, dat zeker uit het begin van de achttiende eeuw dateerde, te oordelen naar de versieringen aan de gevel, de vorm van de ramen en de gebeeldhouwde vazen aan weerszijden van de stenen balustrade, die het dak aan de voorkant afsloot.

Over het algemeen is de buurt hier oud en is er nog niet veel gemoderniseerd. Toch vindt men hier een aantal banken, kantoren en wat werkplaatsen, die de plaats hebben ingenomen van de vroegere, prachtige, maar ouderwetse ingerichte huizen.

De reiziger was dus verdwenen en niemand zou hem meer terug hebben kunnen vinden.

Dat was niet zo heel wonderlijk, want de man was vliegensvlug, toen hij geen enkel geluid, geen voetstap, geen auto-claxon hoorde, opzij gesprongen en een heel smal deurtje ingegaan, dat bij zijn eerste aanraking openging.

Toen hij dit deurtje zorgvuldig achter zich dicht had gedaan, stond hij in een soort overkapte doorgang tussen het eerste en het tweede huis van de straat, waar het nu stikdonker was.

Dat scheen echter geen bezwaar voor de man te zijn en hij liep snel verder, totdat hij, bijna aan de andere kant van de doorgang, stilstond voor een smalle, verveloze deur, die er uitzag alsof zij in jaren niet open was geweest.

Maar nu ging zij toch snel open onder de tastende vingers van de man en het ging zo zacht, alsof het slot er net ingemaakt was en droop van olie.

De nachtelijke en blijkbaar niet verwachte bezoeker was John Raffles, de grote avonturier.

Het was eigenlijk wat hij zo doorgaans een toevalletje noemde. Hij kende dit oude huis, doordat hij het met Charles Brand, zijn trouwe vriend en helper, bij wijze van tijdverdrijf had bezichtigd, toen het nog leeg stond.

Sinds een maand ongeveer woonde er een Turk, Keraban Ibrahim, in dat huis, met een enkele bediende, die ook als zijn kok optrad. Het was Raffles ter ore gekomen, dat de man heel rijk moest zijn en hij had besloten van zijn kennis van het huis gebruik te maken.

Zoals altijd had hij een kleine studie gemaakt van de gewoonten van de man wat echter ditmaal niet veel houvast had gegeven, maar het was hem toch bekend, dat de Turk zich een nieuwe brandkast had aangeschaft, geregeld leefde en veel geld uitgaf. Toch was hij veel

buitenshuis en hij scheen er alleen te komen om te slapen. Hij was een man van een jaar of vijftig, klein, nog gitzwart en had pientere oogjes, in zijn olijkleurig gezicht. Hij droeg altijd westerse kleren, met uitzondering van zijn fez, die hij nooit afzette.

Raffles wist precies waar die brandkast stond en hoe hij er zou kunnen komen. Zodra de verveloze deur weer dicht was, maakte hij licht, wetende, dat hij dit ongestraft kon doen. Hij stond in een smalle gang, met een vloer van grote, vierkante tegels om beurten wit en blauw, die blijkbaar naar de keuken en de andere dienstvertrekken liep. Een kronkelende trap van eikenhout, een waar juweeltje voor liefhebbers van oudheden liep naar de eerste verdieping. Een dwarsgang voerde naar de vrij grote hall aan de voorkant van het huis, waar ook de brede trap uitliep, die in een flauwe bocht naar een gaanderij voerde, die dwars over de vestibule liep.

Raffles wist dit allemaal precies, want de hele inrichting en indeling van het huis stond in zijn hersens gegrift, alsof hij het zelf had gebouwd. Hij aarzelde dan ook geen ogenblik, maar klom de wenteltrap op en kwam zo op een soort overloop, waar een gang naar de voorkant van het huis liep.

Voor de eerste deur aan zijn rechter hand bleef hij even luisteren.

— Hij slaapt als een marmot, zou ik zeggen, mompelde Raffles in zichzelf. Des te beter.

Hij liep de gang helemaal uit. Aan zijn linkerhand was weer een deur, die toegang gaf tot de werkkamer en niet eens op slot bleek te zijn. Hij behoefde alleen de kruk maar om te draaien, om binnen te kunnen komen.

Inderdaad stond hij in een werkkamer, blijkbaar nieuw gemeubileerd, waarvan de gordijnen voor de ramen waren dichtgetrokken.

Op de vloer lag een prachtig kleed en Raffles, die een kenner en een bewonderaar was van Oosterse tapijten, bukte zich even, in de stellige overtuiging een echt Smyrnatapijt tussen zijn vingers te nemen, maar nadat hij even

over de wollen draden gewreven had en het licht van zijn elektrische lamp op het weefsel had laten schijnen, liet hij de punt van het kleed verbaasd weer los en mompelde verontwaardigd:

— Namaak, Fabrieksspul. En dat voor een Turk, bah.

Hij liep nog even in de vrij grote kamer rond en pakte hier een boeddha-beeldje, daar een olifant uit ivoor gesneden op en zijn verwondering werd steeds groter.

Onder het boeddha-beeldje waren de woorden Made in Italy gekrast en de ivoren olifant had beslist India nooit gezien. Aan de muren hingen Japanse dolken, die bij honderden tegelijk gemaakt werden in een fabriek bij Wenen en Chinese maskers, waarvoor een kunstenaar uit het Hemelse Rijk zeker vol verachting zijn neus zou hebben opgetrokken, want de ware kenner zou direct gemerkt hebben, dat die maskers niet echt waren en alleen maar nage-maakt.

Raffles stond even in gedachten en keek wantrouwend naar de kleine brandkast, die naast het schrijfbureau stond.

— Zou ik soms verkeerd zijn ingelicht? mompelde hij. Wat voor soort vrienden ontvangt die Turk dan, als hij zijn kamer vol durft te hangen met bazargoed? Zou ik hier mijn tijd niet staan te verknoeien? Dat kastje is in een half uur open en ik ben hier nu toch.

Raffles maakte de tas open, die hij bij zich had, pakte er enige glinsterende instrumenten uit, vervaardigd uit het hardste en ook het taaiste staal en begon te werken.

Hij merkte al gauw dat ook de kast niet veel waard was. De stalen deur moest zich al heel gauw gewonnen geven en Raffles kon de kast openmaken. Het was een kastje met maar een plank en Raffles had het onaangename gevoel van iemand, die voor de gek wordt gehouden en niet weet hoe hij zich houden moet. Want er lag helemaal niets op die plank, uitgezonderd een paar doosjes Turkse sigaretten. Dat was alles.

Raffles liet zuchtend een van die doos-

jes in zijn zak glijden, en bromde:

— De raad van Brand was dus toch wel goed en ik had beter moeten luisteren, toen hij mij voorspelde, dat ik hier mijn tijd zou verspillen. Maar ik dacht werkelijk, dat de man ruim in zijn contanten zat. Laten wij eens kijken wat het schrijfbureau oplevert.

Het was een bureau met een jalouzie-sluiting en alles zat op slot, maar Raffles had geen tien minuten nodig, om de laden open te krijgen.

Hij vond een kistje met vier sigaren met een onbekende inhoud, die echter naar een sterk zuur rook, een geladen browning van klein kaliber, drie verschillende plattegronden van Londen, een notitieboekje met een allegaartje van onbegrijpelijke aantekeningen, schijnbaar van huizen, waar Raffles de bedoeling niet dadelijk van snapte.

Hij ontdekte verder een kartonnen doos met een aantal brieven erin, waarvan hij er een paar vlug doorlas. Langzaam deed hij die brieven weer in de doos, met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht.

— Vreemd! mompelde hij.

Hij deed alle brieven weer in het kartonnen doosje, op een na, die hij in zijn binnenzak liet glijden. Hij bedacht zich echter, haalde de brief weer te voorschijn en stak deze achter de leren binnenrand van zijn hoed.

Hij raapte al zijn instrumenten weer bij elkaar, deed het bureau behoedzaam dicht, trok de dunnen, gummi handschoenen uit, die hij bij zulke uitstapjes altijd droeg, keek nog eens rond in het vertrek en liep toen opnieuw de gang in.

Hij liep die helemaal uit en klopte toen zachtjes op de deur van de slaapkamer. Hij kreeg geen antwoord, draaide langzaam de knop van de deur, die tot zijn verbazing gemakkelijk opening.

Raffles richtte onmiddellijk, tegelijk met zijn browning, het licht van zijn zaklantaarn op het bed. Het was onbeslapen.

Hij liet een zacht gefluit horen, stak zijn revolver in zijn zak en zei bijna hardop:

— Dat is wel heel vreemd. Brand kan zich toch niet vergist hebben, toen hij mij kwam vertellen, dat Keraban Ibrahim om half twaalf uit de schouwburg naar huis was teruggegaan? Het is toch niet zijn gewoonte om zich te vergissen. Natuurlijk is het wel mogelijk, dat onze Turk even later weer is uitgegaan, maar hoe valt dat te rijmen met zijn regelmatige gewoonten? Zonderling, heel zonderling.

Raffles dacht nog even na en verliet toen vlug de kamer, sloot de deur, klom als een kat de trap op naar de tweede verdieping en luisterde even voor de deur van een kamer, waar hij wist, dat daar de bediende moest slapen. Er was geen enkel geluid te horen.

Raffles klopte ook hier aan en toen hij geen gehoor kreeg, steeds harder en tenslotte deed hij de deur open en keek in de kleine kamer rond.

Er stond een eenpersoonsbed van mahoniehout en het was helemaal leeg.

— Daar snap ik niets van, mompelde Raffles. Zou onze Turk plotseling op reis zijn gegaan? Maar waarom dan in het holst van de nacht? Daar hangen de overjas en de hoed van de bediende. Daar staan ook de bruine schoenen, waarmee Brand hem vandaag nog heeft zien lopen, toen hij boodschappen ging doen. En in de slaapkamer van zijn baas, heb ik de grote koffer zien staan. Maar wacht eens even, die brief, die ledige brandkast, die nagemaakte kunstvoorwerpen...

Er kwam een eigenaardig licht in de ogen van Raffles, hij deed de deur dicht en liep de trappen weer af, zonder er zich druk om te maken of iemand hem hoorde, want hij wist nu wel zeker, dat de Turk noch zijn knecht in het huis waren.

Hij liep nog even de eetkamer binnen, trok een la van het buffet open, nam een paar van de splinternieuwe zilveren lepels in zijn hand, boog ze, bekeek het merk, gooide ze weer in de la en bromde verachtelijk:

— Alpacca! Goede hemel, ik ben terecht gekomen bij een operette Turk en wat nog veel waarschijnlijker is, bij een soort collega. Je moet maar geluk

hebben. Nu, het is niet de eerste keer en het zal ook wel niet de laatste zijn. Brand zal wel lachen, die boef.

Raffles liep de achtertrap af, om langs dezelfde weg terug te gaan en het huis te verlaten, dat hem niets dan teleurstellingen had gebracht, toen hij ongeveer midden de smalle gang, verbaasd bleef staan. Zijn oor ving een gerucht op als van een zacht gebrom, een gegons, op een afstand, die hij onmogelijk kon taxeren. Waarschijnlijk kwam het van onder de grond. Raffles voelde de vloer onder zijn voeten heel zachtjes trillen.

Vol verbazing bleef hij staan, terwijl hij zijn lamp uitdeed om des te beter te kunnen horen.

Het geluid was een regelmatig, snorrend gonzen, heel zacht, zodat het net klonk als het gonzen van een grote bromvlieg.

Plotseling hield het gonzen en tegelijk ook het zachte trillen van de vloer op. Gedempt en heel zacht, klonken een paar korte slagen. Raffles ging op zijn knieën liggen en drukte zijn oor tegen de stenen vloer. De slagen herhaalden zich, nu sneller achter elkaar, soms klonken er twee, drie tegelijk. Na ongeveer een kwartier hield dit geluid weer op en begon het gonzen weer.

— Zo'n geluid maakt alleen maar een electromotor, overwoog Raffles bij zichzelf. En die motor staat hoogstwaarschijnlijk onder de grond te draaien en niet in het huis hiernaast, want daarvan ben ik gescheiden door twee muren en een gang en ik zou het onmogelijk kunnen horen. Het trillen van de vloer zou je helemaal niet merken. Bij de baard van de Profeet, om in de stijl van mijn vriend de Turk te blijven, daar moet ik het mijne van hebben!

Raffles knipte opnieuw zijn lamp aan, liep de gang helemaal uit en kwam nu te staan voor de bovenste trede van een stenen wenteltrap, die naar de kelder-ruimte liep.

Hij had zijn browning in zijn hand zonder te kunnen verklaren waarom, dat er gevaar dreigde.

Op zijn tenen sloop hij de trap af, die twaalf treden telde. Hij kende de inde-

ling van deze kelders op zijn duimpje. Zo sterk was het geheugen van Raffles voor dergelijke dingen, ook al was het jaren geleden, dat hij ze voor het laatst gezien had, dat hij zijn zaklamp uitdeed, toen hij de twaalfde tree achter zich liet.

Het geluid was nu veel duidelijker, maar nog kon hij er niet precies achter komen wat het was.

Maar dat zonderlinge afwisselen van het gebrom en de korte slagen bracht Raffles op een idee.

— Maar, het lijkt er veel op, of hier onder de grond ergens een tunnel wordt geboord.

Hij had hier graag nog even verder

over gedacht, maar hij kreeg er geen gelegenheid meer toe, want plotseling werden zijn gedachten afgeleid.

Hij hoorde zachte en lichte voetstappen en voor hij er zelfs aan had kunnen denken weer licht te maken, voelde hij zich gegrepen door acht, tien knuisten, twee armen werden van achteren om zijn hals geslagen en toen werd het licht, maar het was niet zijn eigen lantern, die dat licht gaf.

De lichtstraal werd even op zijn gezicht gericht en toen zei een stem, ruw en bevelend:

— Bindt hem en brengt hem naar de baas!

HOOFDSTUK II.

ONDER DE BANKROVERS

Raffles had nog nooit een beweging gemaakt, die geen zin had en waarvan hij geen nuttig resultaat kon verwachten en daarom hield hij zich nu ook volkomen rustig, zodra hij zag, dat de overmacht te groot en verzet nutteloos was.

Hij zou zijn krachten maar voor later bewaren, besloot hij, wanneer hij ze beter kon gebruiken dan in deze nauwe gang, waar men zich nauwelijks keren kon.

De gang liep langs een grote wijnkelder, zoals Raffles al wist en daar werd hij naarbinnen gebracht door een smalle houten deur, die alleen maar met een klink gesloten was.

De kelder was vrij helder verlicht door een simpele plafonnière. Raffles wist dat die lamp er hoogstens enige dagen misschien een week kon hangen.

Het geluid dat hij gehoord had, was plotseling opgehouden, blijkbaar als gevolg van zijn komst en hij zag bij een tweede deur, die altijd stevig gesloten was geweest en toegang gaf tot een andere rommelkelder een paar mannen staan, die verbaasd naar hem keken.

Dicht om hen heen stonden vijf mannen, allemaal in overal.

Onder hen erkende Raffles onmiddellijk Keraban Ibrahim, de bewoner van het huis.

Raffles begon glimlachend en zei doodkalm:

— Dat is een vreemd en onaangenaam slot, waarde heer Ibrahim, van een goed begonnen avontuur. Om u de waarheid te zeggen, het is alleen maar mijn eigen schuld en ik heb deze keer mijn zaakjes bijzonder beroerd voorbereid. Ik had beter informatie kunnen inwinnen, u bent helemaal geen Turk, is het niet?

— Dat kon wel eens waar zijn, antwoordde Ibrahim grijnzend.

— Uw zilver is alpacca, uw chinees porselein wordt in Italië gemaakt en u ontvangt wel eens briefjes van een zekere Alice, die u aanspreekt op een manier, waaruit overduidelijk bepaalde gebruiken blijken, die tussen u beiden bestaan, en die tegelijkertijd voldoende zeggen over uw ware beroep. Is dat zo?

Het gezicht van Ibrahim vertrok en in zijn ogen zag Raffles verwondering, woede en schrik.

— Een collega, nietwaar? vroeg hij spottend.

— En een collega, die vannacht zijn tijd wel beter had kunnen gebruiken, zei Raffles met een zucht. Ik schijn hier overigens even welkom te zijn als een olifant in een porseleinwinkel. Maar laat u toch vooral niet door mij storen, mijnheren en gaat met uw belangrijke werk verder, waarnaar ik wel kan raden.

— En, wat raad je dan wel? vroeg Ibrahim weer.

— Wel, het is vrij duidelijk, dat u

hier ergens een tunnel graaft, met behulp van een elektrische graafmachine. Nu en dan moet ook de rots met het houweel worden weggehakt. Nu graaft men in Londen een tunnel gewoonlijk niet voor zijn plezier en in ieder geval graaft men die dan openlijk, midden op de dag. Maar doet men het 's nachts en vanuit een huis, dat bewoond heet te worden door een schatrijke Turk, met niets anders dan bazarspullen, dan wordt het aantal mogelijkheden veel kleiner en wij kunnen gerust aannemen, dat die tunnel aan de andere kant uitloopt in de kelders van een bank, de Metropolitan Bank bijvoorbeeld.

Ibrahim had geen oog van Raffles afgewend, terwijl hij sprak. Hij zei nu, nadenkend over zijn kin wrijvend:

— Je drukt je bijzonder goed uit, vriend, gentlemaninbreker, hé? Ik ken het slag, maar ik kan niet bepaald zeggen, dat ik ze mag. Allemaal aanstellers en ze bederven bovendien de markt. Doen het uit sportiviteit, of weet ik véél. Nu, wij zijn hier maar doodgewone jongens, maar wij kunnen hier geen pottekijkers gebruiken.

— Wel, u kunt mij moeilijk verwijten dat ik er op heb aangedrongen, om hier te blijven, antwoordde Raffles kalm.

— Grapjes ook nog? Maar we willen je juist hier houden, tot we precies weten wie je bent, zei Ibrahim dreigend. Ik hou niet van jouw soort. Altijd smoesjes en altijd uit de hoogte. Wie zegt me, dat je geen stille bent?

— Dan zou het een hele bijzondere zijn, baas, klonk de stem van een grote kerel met vuurrood haar, die zich van de tas van Raffles had meester gemaakt en ze had open gemaakt.

— Wat heb je daar? vroeg Ibrahim kortaf.

— Wel, zijn tas met nifterikken en loense kienen, antwoordde de man en hij liet een paar van de valse sleutels en de fijne, stalen instrumenten zien.

Ibrahim hoefde maar heel even te kijken om overtuigd te zijn, dat hij inderdaad te doen had met een inbreker.

Zijn gezicht veranderde van uitdrukking en zijn stem klonk bijna vriendelijk, toen hij weer begon:

— Ik heb je niet willen beledigen, kameraad, je trof het ongelukkig, dat je net mijn huis had uitgepikt. Mijn schuld is het niet. Jongens, maakt die touwen maar weer los en laat hem gaan. De ene kraai pikt de andere ook de ogen niet uit. Of nog beter, misschien kun je ons wel helpen. Je hebt daar fijne spullen in je tas, je bent zeker een eersterangs kraakzetter?

— Daar zouden we wel eens over kunnen praten, antwoordde Raffles met een glimlach en de rode wilde juist beginnen, het dikke touw weer los te knopen, waarmee de armen van Raffles op zijn rug gebonden waren, toen een stem bij de tweede deur zei:

— Niet zo vlug. Wacht eens een ogenblikje, Jack.

De stem was van een vrouw. Zij was juist door de tweede deur binnengekomen en bleek nu, onder het licht van de lamp aan de zoldering, een nog jonge zwartharige vrouw te zijn, met een regelmatig en zelfs mooi, maar hard gezicht en die een soort witte doktersjas over haar kleren had aangetrokken, bedekt met stof en aarde.

— Een collega, Alice, riep Ibrahim uit. Het is om je dood te lachen. Hij heeft het hele huis onderstboven gehaald en je brieven gelezen.

De vrouw kneep haar lippen stijf op elkaar en haar ogen vlamden. Toen beet zij Ibrahim toe:

— Is dat om te lachen? Misschien denk je daar straks wel anders over, Jerry Malone. Blijf van die touwen af, rood varken. Je hebt me toch wel verstaan?

Verschrikt bij het horen van die schelle stem, liet Jack zijn grote handen zakken.

Maar Raffles had zijn oren gespist, toen de vrouw per ongeluk of met opzet de ware naam noemde van de zogenaamde Turk. Want Jerry Malone was een bekend bendelid, die door de politie al lang gezocht werd en die dus op dit ogenblik zeer waarschijnlijk een of ander uitstekende vermomming droeg. Want Malone had een brede tronie met zware kaken als van een roofdier en hij was bijna helemaal kaal, terwijl de

schatrijke Turk Ibrahim een keurig puntbaardje droeg en sluk, maar een flinke hoeveelheid, zwart glanzend haar had. Aan de identiteit van de vrouw twijfelde hij echter geen seconde. Het was Alice Brix, beter bekend bij de kameraden onder haar bijnaam Zwarte Lies. Een heel gevaarlijke vrouw, eveneens lid van een bende, die al een jaar of vijf van haar korte leven in de gevangenis had doorgebracht.

Hij wist zeker, dat hij haar vroeger al een paar keer vluchtig had gezien, één keer tijdens een hevig gevecht in een dievenkelder in Parijs, waar de vrouw toen heen gevlucht was. Dat moest een jaar of vier geleden zijn. Even daarna werd Zwarte Lies voor de zoveelste maal de gevangenis weer binnen gebracht.

Zij was langzaam naar Raffles toe komen lopen en keek hem aan, alsof zij hem met haar zwarte ogen probeerde te doorboren.

Raffles zag aan de uitdrukking van haar gezicht, dat zij haar uiterste best deed haar gedachten te ordenen en haar geheugen pijnigde.

Hij beantwoordde haar blik rustig en wachtte uiterlijk volkomen kalm af, ofschoon een soort instinct hem waarschuwde, dat die vrouw in haar witte werkjas, waarschijnlijk zijn leven of dood in haar kleine, goedonderhouden en mooie handen hield. Alice wreef eens over het voorhoofd en zei toen peinzend:

— Vreemd is dat, ik weet bijna zeker, dat ik die man vroeger al eens heb ontmoet en dan niet bepaald als mijn vriend. Ik kan mij alleen niet herinneren wanneer dat was. Misschien kom ik er nog wel op. Maar in ieder geval, laat hem niet gaan, of je zou er wel eens berouw van kunnen krijgen. Ik heb zo'n gevoel, dat die man onze natuurlijke vijand is. Hoe heet je eigenlijk?

— Jimmy Carnavon, antwoordde Raffles, de naam noemend, die hij bij soortgelijke gelegenheden meestal opgaf.

— Nu dan, Jimmy Carnavon, we zullen je eens een tijdje bij ons houden. Ik

moet eens heel goed nadenken...

Raffles haalde zijn schouders op. Hij zette een nijdig gezicht toen hij zei:

— Dat is niet bepaald lollig, Zwarte Lies. Ik had liever naar huis gegaan.

— Hoe weet je mijn bijnaam? vroeg ze levendig.

— Wie van de jongens kent die nu niet?

— Je kent er dus een paar? Noem er eens wat.

— Ted Blackpool, Dave Roseberry, Dan O'Malony, somde Raffles op goed geluk op, zich deze namen herinnerend uit een strafzaak, die pas had plaats gehad.

— Ted en Dave zitten in de kast, antwoordde Alice, terwijl ze Raffles nog steeds aankeek met haar zwarte, felle ogen. Maar dat is wel voldoende, denk ik, Dan, kom eens hier!

Even schrok Raffles. Dat trof wel heel ongelukkig. De kerel scheen deel uit te maken van dat wonderlijk troepje tunnelgravers.

In de deuropening verscheen een man, die knorrig zei:

— Wat moet je van me? Ik moet bij de motor blijven, als je dat maar weet. Het ding kan geen ogenblik alleen gelaten worden.

— Ken je deze man, Dan? vroeg Alice op Raffles wijzend.

Dan Malony kneep zijn groengrijze ogen half dicht, nam Raffles van top tot teen op, krabde eens achter zijn oor en scheen diep na te denken.

— Ik geloof niet dat ik hem ken, zei hij eindelijk, maar zijn gezicht doet me sterk aan iemand denken, met wie ik geknukt heb, laat eens kijken, dat moet een jaar of vier geleden zijn geweest. Maar ik kan onmogelijk zeggen waar of wanneer dat was.

— Dat is toevallig, dat is met mij hetzelfde, riep Alice uit, met flikkerende ogen. Daar moet ik het mijne van hebben. We houden hem hier, tot de chef komt. Die heeft meer verstand dan wij allemaal samen en die moet het maar uit te zien vissen. Maar ik vind het niet verantwoord, om hem te laten schieten, vooral niet als mijn veronderstelling klopt. Jongens, wat zouden jul-

lie dan een prachtige vangst hebben gedaan. En nu maar weer aan het werk, want er is al te veel tijd verloren. Laten twee van jullie bij hem blijven. Nu en dan zal ik een kijkje komen nemen.

De vrouw moest wel veel invloed hebben, want zonder tegenwerpingen gingen alle kerels op twee na weer naar de andere kelder en een ogenblik later klonk weer het gonzend gegrom van de electromotor.

Alice kwam langzaam terug, ging vlak naast Raffles staan, bracht haar mond aan zijn oor en fluisterde:

— Ik vergis mij niet, jij bent het toch, John Raffles?

— Je slaat me wat erg hoog aan, Zwarte Lies. Zover heb ik het nog niet gebracht.

— Toch is het zo. Nu, de chef moet dat straks maar uitmaken, want die kent hem toevallig bijzonder goed en in heel wat vermommingen.

En na Raffles een gemeen glimlachje te hebben toegeworpen, dat weinig goed voorspelde, ging zij op haar beurt de tweede kelder in, die ook helder verlicht was en waar ook de motor stond, die, met behulp van een lang snoer, wie weet op wat voor afstand, de aarde loswroette in de tunnel, die de bandieten groeven.

Raffles bleef alleen met twee van de mannen en hij begon onmiddellijk zijn kansen voor een ontsnapping te berekenen. Wie de chef van deze onderneming was, wist hij echt niet, maar het stond wel vast, dat zijn leven geen penny meer waard zou zijn, als die aanvoerder hem werkelijk als Raffles herkende, als de man dus, die een strijd op leven en dood voerde met de Engelse misdadigersbenden.

Een van de mannen was de rode Jack en de ander een kereltje met een vossengezicht, die hij had horen aanspreken met de naam Tom Custard.

Zijn benen waren vrij, maar zijn armen waren stevig gebonden met een goed touw zo dik als een pink, door iemand die het vak verstond.

De deur naar de gang was zoals hij al gezien had, alleen gesloten met een klink, maar het zou krankzinnig zijn,

die deur proberen te openen, terwijl zijn handen op zijn rug gebonden waren. Hij zou het kunnen doen met zijn knie, of desnoods met zijn tanden, maar voor zoiets is tijd nodig en in die goed verlichte kelder zou hij onmiddellijk door een kogel achterhaald zijn, voor hij vijf stappen had gedaan.

De kleine man met het vossengezicht had Raffles eens aangekeken en had toen met een veelbetekenend lachje een grote browning te voorschijn gehaald.

— Ik wil je wel verklappen, dat ik de beste schutter van de hele troep ben, had hij grinnikend tegen Raffles opgemerkt en daarna had hij hem niet meer uit het oog verloren.

Iemand van de werklieden had de tussen deur gesloten en Raffles vond de toestand toch nog niet helemaal hopeloos.

Hij drentelde naar een ijzeren rek toe en ging er tegenaan leunen terwijl hij nijdig hardop bromde:

— Ik hoop, dat die baas van jullie maar gauw komt, want het is geen pretje om hier te moeten wachten.

Achter zijn rug betastten zijn vingers het ijzeren rek.

't Was gemaakt van zogenaamd hoekijzer en de kanten van de draagstijlen waren hoekig en hier en daar door de roest ook vrij ruw.

En heel zachtjes en voorzichtig, terwijl hij steeds door bleef praten, zodat hij nu en dan met een ruk overeind kon komen, zonder dat ze argwaan kregen, zoals iemand doet, die met veel nadruk iets wil beweren, begon Raffles te werken.

En tot zijn grote blijdschap voelde hij nu en dan een paar vezels knappen. Hij wist dat het lang zou duren, maar het ging in ieder geval. Hij moest nu maar hopen, dat die baas, wie hij dan ook was, niet al te gauw zou komen opdagen, want als de aanvoerder werkelijk iemand was, die Raffles vroeger gekend had en hem in deze vermomming zou herkennen, was hij reddeloos verloren. De haat van Londens benden tegen de grote avonturier was wel zo groot dat hij ter plaatse neergeknald zou worden, wanneer de kerels ook maar

een vermoeden hadden, dat ze met hun gevaarlijkste vijand te doen hadden.

Hij vertelde druk over vroegere heldendaden, inbraken en overvallen, terwijl hij er wel voor zorgde, dit verhaal met allerlei vaktermen en volksuitdrukkingen te doorspekken en steeds werd het strak gespannen touw iets dunner en hij voelde het langzaam verslappen.

Zijn beide bewakers lieten hem kalm praten, maakten nu en dan een opmerking, grinnikten eens en begonnen tenslotte aan een soort schaftuurtje. Zij zaten traag te kauwen naast elkaar, zonder dat Tom Custard ook maar een ogenblik zijn browning losliet. Jack nu scheen voornamelijk op zijn handen te vertrouwen, die reusachtig groot en gespierd waren.

Na het brood kwam het dessert.

Allebei haalden ze een papieren zak vol pruimen te voorschijn en begonnen met smaak te eten, terwijl ze de pitten onverschillig uitspuwden.

Raffles keek een ogenblik zwijgend toe en zei toen:

— Daar zou ik ook wel trek in hebben. Mijn mond is helemaal uitgedroogd van het praten. Kunnen jullie er twee missen, jongens?

Zonder iets te zeggen, stond Jack op, liep naar Raffles toe en duwde hem, grijnslachend, twee grote, gele pruimen in zijn mond.

Raffles knikte hem toe en terwijl hij het zachte vlees van de pruimen opat, kwam hij langzaam naar voren.

Zijn ogen gingen in het rond en hij mat zorgvuldig de afstand, die hem van de gangdeur scheidde, toen hij vlak onder de elektrische lamp stilstond, die

maar een paar decimeter boven zijn hoofd zat.

Jack zat weer op zijn plaats en at zijn laatste pruimen op.

Raffles had nu alleen nog maar de twee pitten in zijn mond.

Hij boog zijn hoofd een beetje achterover en plotseling, voor een van zijn bewakers erop verdacht was, blies hij uit alle macht de twee harde pitten tegen het lampje. Een ervan trof doel en met een knappend geluid sprong het stuk. Meteen werd het stikdonker in de kelder. Tegelijkertijd trok Raffles met een laatste ruk het touw stuk en dook meteen, zo diep hij maar kon, in elkaar.

En dat was heel verstandig, want op hetzelfde ogenblik dat het donker werd vuurde de als een dolle vloekende Tom in zijn richting.

In gebukte houding, was Raffles met vier sprongen bij de deur en rukte die open.

Tom schoot nog eenmaal en miste opnieuw, maar nu scheen hij een ander te raken in de donkere gang, die hard vloekte en Raffles in zijn borst greep.

Deze rukte zich los, maar er was al geen doorkomen meer aan, zoals hij wel begreep.

Want in de gang stonden juist weer een half dozijn kerels, die allemaal hun revolvers getrokken hadden bij het horen van de schoten. Hij werd weer naar binnen geduwd. De deur viel opnieuw dicht en er kwamen mannen aanrennen met zaklantarens. Raffles begreep, dat hij tien seconden te laat was geweest. Want een paar stemmen riepen vol ontzag:

— De Chef !

HOOFDSTUK III.

LEVEND BEGRAVEN

De man, die net binnen was gekomen, hield een zakdoek in zijn hand, een keurige, sneuwwitte batisten zakdoek en bette daarmee zijn oor, rustig, maar met een dreigend gezicht, terwijl hij naar Raffles keek, die weer door een achttal kerels omringd was. Twee van hun hadden de loop van hun browning tussen zijn ribben gedrukt, bereid om bij het minste teken van hun aanvoerder de trekker over te halen.

De man met het bloedende oor was bijna zes voet lang en naar de laatste mode gekleed, zelfs een beetje al te precies en hij had blijkbaar net een lange stofjas aangetrokken, om zijn elegant avondcostuum tegen het stof te beschermen en het gruis hier beneden onder de grond.

Hij had een tamelijk smal gezicht met scherpe, grijsgroene ogen, die op dit ogenblik op een onaangename, wraakzuchtige manier fonkelden, terwijl hij Raffles onafgebroken bleef aankijken.

Het was alsof hij net zijn club of loge in de schouwburg verlaten had en zo maar eens een kijkje kwam nemen. Toch was het duidelijk, dat iedereen in die kelder bang voor hem was, want iedereen stond doodstil en in eerbiedige houding en de rampzalige Tom wist niet waar hij moest blijven en probeerde zich bleek en bevend uit de voeten te maken, toen de heldere, bevelende stem van de net binnengekomen man hem tegenhield.

— Het schijnt, dat ik mij in de deur vergist heb, Tom Custard en hier in een schiettentje verzeild ben geraakt, in plaats van in een kelder, waar hard gewerkt wordt. Ga je er een gewoonte van maken, jongeman, op die manier je chef te begroeten?

— Neem me niet kwalijk, chef, maar dat kon ik niet weten, het was voor een ander bedoeld.

— Stil maar, dat begrijp ik wel, viel de man hem in de rede. De kogel was bedoeld voor die snuiter daar, die zo brutaal staat rond te kijken. Ik geloof, dat ik hem ken.

— Heb ik het jullie niet gezegd, gilde een schelle, hoge stem, de stem van Alice Brix, die zich met vurige ogen tussen de mannen had doorgedrongen en nu vlak voor Raffles stond, met haar handen in haar zij. Ik wist wel, dat ik mij niet vergist had. Ik heb het dadelijk gezegd. Is het niet zo, Raffles, dat ik je onmiddellijk door had? Je kan mij niet beduvelen en...

— Ik geloof werkelijk dat Alice Brix zich permitteert het woord te voeren, zonder dat ik haar daar toestemming heb voor gegeven, merkte de chef op, terwijl hij haar met zijn koude ogen strak aankeek.

Zij mompelde iets, stapte terug in de rij van de mannen en zei zacht iets tegen Ibrahim, die een snelle, boosaardige blik in de richting van zijn chef wierp. Deze was echter al verder gegaan.

— Tom Custard, vertel jij mij eens, wat hier is gebeurd, maar kort en duidelijk.

En Tom vertelde hoe men de indringer gesnapt had en hoe men hem gebonden had, in afwachting van de komst van de chef. Hij besloot:

— Maar die kerel moet de duivel in eigen persoon zijn en hij is zo slim als een vos. Jack en ik zaten pruimen te eten, hij vroeg er een paar en ik geef u te raden wat hij met de pitten deed.

— Zeg het maar, zei de meester kort.

— Hij blies met de pitten de lamp stuk en liep naar de deur.

— Heel knap. Heel goed bedacht. Maar hij was toch gebonden?

— Natuurlijk en met een stevig touw ook.

— Maar ik zie dat hij nu vrij is, antwoordde de chef en hij fronste zijn zwarte wenkbrauwen.

— Een kleine truc, beste vriend, stuk gezaagd tegen de scherpe kant van dat wijnrek daar, zei Raffles beminnelijk.

Het gezicht van de meester vertrok even en toen kwam hij langzaam naar Raffles toe.

Hij bestudeerde met de grootste aandacht iedere trek van dat onbevreesde gezicht en zijn ogen kregen een staalharde uitdrukking, toen hij langzaam zei:

— Er is geen twijfel mogelijk, die man is John Raffles.

Er ging een dof gemompel van wraakzucht op onder het dozijn mannen, dat nu in de kelder stond en menige hand ging onwillekeurig naar de zak, waar hun mes of revolver in zat.

— Wat deed je hier? ging de chef verder, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Wel, precies hetzelfde als uw mannen. Ik hoopte in de woning van mijnheer Ibrahim iets van waarde te vinden en ik moet erkennen, dat het de stomste vergissing van mijn leven is geweest.

— Heb je er enig idee van, wat hier gedaan wordt?

— Nu, het zou dwaasheid zijn, als ik zou denken dat uw mannen hier verstopperij of stuivertje verwisselen spe-

len. Zij graven een tunnel, tenminste als ik mij niet sterk vergis.

— Goed opgemerkt. En wat zou het doel van zo'n tunnel kunnen zijn?

— Mij dunkt, dat daar maar één antwoord op is, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is niet aan te nemen dat uw mannen zich hier bezig houden met de exploitatie van een steenkolenmijn. Ook vind ik het niet geloofwaardig, dat zij hier goud of diamanten delven, tenminste niet rechtstreeks. Zij hopen wel goud te vinden, maar dat goud zit in de brandkasten van een bank.

Het gezicht van de chef vertrok van woede. Zijn stem had een sissende klank gekregen, toen hij langzaam zei:

— Weet je wel, John Raffles, dat dit heel gevaarlijk is om te weten en dat mensen, die onze geheimen geraden hebben, zelden oud worden?

— Dat heb ik wel eens gehoord, antwoordde Raffles bedaard.

— Weet je, wie we zijn?

— Nou, ik zou zeggen een troep bankrovers. Een paar van de heren bandieten meen ik vroeger wel eens te hebben gezien en madame Alice zeker. Maar ik dacht, dat zij destijds blond was. Uw titel komt me ook niet onbekend voor. Als mijn geheugen mij niet bedriegt, dan werd op deze manier de aanvoerder van de Bende der Raven aangesproken en meer in het bijzonder van haar onderafdeling «De Ridders van de Gouden Sikkel».

— Dat kon wel zo eens zijn, Raffles. Vertel mij eens, wat zou je gedaan hebben, als je die truc met de pruimenpitten eens een minuut eerder had toegepast?

— Ik zou natuurlijk het eerste het beste politiebureau hebben opgebeld.

— Heb je er enig idee van, Raffles, dat je met deze verklaring je eigen doodvonnissen tekent? vroeg de meester op scherpe toon.

— Zou het anders geweest zijn, als ik een uitvlucht had gezocht? vroeg Raffles verbaasd. Ik heb altijd gedacht, dat Donald Waybridge te pienter was, om zulke uitvluchten niet door te hebben.

De chef was spierwit geworden. Zelfs de moedigsten onder de kerels, die daar

stonden deinsden verschrikt achteruit bij het zien van dat vertrokken, krijtuit gezicht, waarop nu een helse woede te lezen stond.

Hij was nog wat dichter bij Raffles gekomen en beet hem toe:

— Je vonnis is geveld. Niemand van deze mannen hier heeft ooit geweten wie hun chef was en niemand mocht dat ook weten. Jij hebt mijn naam hardop gezegd en verraden, een naam, die geheim had moeten blijven, op bevel van de Moloch. Je weet toch wel, wie dat is?

— Dat zou ik niet durven beweren, maar ik weet wel dat de Moloch de baas is over alle benden van Londen en alle andere grote steden in Engeland. Ik weet, dat jij ook hem gehoorzaamheid verschuldigd bent, Waybridge en dat hij ook dit zaakje wel in laatste instantie zal hebben bedisseld.

— Nu, dan zul je ook onze wetten en voorschriften wel kennen?

— Net zo goed als ik jou vroeger gekend heb, Waybridge. Ik heb de dood altijd in de ogen durven zien en als het nu met mij gedaan is, dan moet het maar.

— Je wilde weten, nietwaar, wat wij hier doen? Welnu, je zult het zien. Je hebt willen weten waar deze tunnel op zou uitlopen? Welnu, ook dat zullen wij je laten zien. Mannen, brengt hem weg naar de plek, waar wij bezig zijn. En ik beveel jullie om de naam, die jullie zo even gehoord hebt, onmiddellijk te vergeten en voorgoed. Want wie hem zich ooit mocht herinneren, die heeft de langste tijd geleefd! Vooruit!

De tussendeur werd opengemaakt en Raffles werd de tweede kelder binnengeduwd. Hij zag daar een soort zuiginstallatie staan, aangedreven door een kleine motor, waaraan de slang was gekoppeld van een boormachine, zoals ze ook in de steenkolenmijnen worden gebruikt.

In een van de muren van deze kelder was een gat gebroken, ongeveer een meter in het vierkant en daarachter begon de onderaardse gang.

Vijf mannen gingen voorop, daarna moest Raffles volgen en de anderen sloten de stoet.

Eerst moesten ze allemaal op hun knieën kruipen, bij het licht van een paar zaklampen, maar plotseling werd de gang breder en zo hoog, dat zelfs Raffles bijna rechtop kon staan.

Bij het schaarse licht zag hij toch direkt, dat hij hier in een gang van veel oudere datum stond dan die door de bandieten was gegraven.

Waarschijnlijk was deze tunnel al verscheidene eeuwen oud en had misschien deel uitgemaakt van een of ander klooster. Raffles meende zich te herinneren, dat er op deze plek in Londen, onder de regering van Karel I, verscheidene van die kloosters hadden gestaan, die door de troepen van Cromwell te vuur en te zwaard verwoest waren.

Hoe het ook zij, hij bevond zich hier onder een of ander heel oud en heel uitgestrekt gebouw, waaronder zich tal van gangen uitstrekten, want toen zij verder liepen, ging hij tot driemaal een zijgang voorbij, die met een soort van poortje was afgesloten.

De gang liep iets omhoog, was zeker wel zestig meter lang en eindigde plotseling, boven aan een stenen trap.

Wie hier niet bekend was, of onvoorzichtig liep, zou heel gemakkelijk zijn hals kunnen breken, want die trap steil en smal, telde niet minder dan dertig treden en bovendien hield de wand aan ene kant plotseling op. Wie dus maar een stap opzij deed, zou zeker te pletter vallen op de vloer van een ruime kelder, die helder verlicht was door een aantal lampen, hier en daar aan de wanden opgehangen. Het was misschien vroeger wel een ridderzaal geweest of de refter van een klooster.

De zoldering werd op twee plaatsen gesteund door bogen rustend op dikke pilaren.

Deze kelder of zaal was minstens veertien meter in het vierkant en ondanks zijn benarde toestand vroeg Raffles zich vol verbazing af, wat er zich wel boven die zoldering zou bevinden en of die eeuwenoude pilaren op de duur het gewicht wel zouden kunnen dragen van de geweldige autobussen, waarvan er misschien honderden per dag over die plek heenreden.

Hij kreeg echter niet veel tijd, om hierover verder na te denken, want hij werd vrij onzacht de stenen trap afgeduwd en hij had al zijn aandacht nodig, om te zien, waar hij zijn voeten neerzette op de smalle, stenen treden, die nauwelijks tachtig centimeter breed waren.

En overal en altijd volgden ze de kabel van de electromotor in de kelder, die in verbinding stond met het boorwerktuig, dat nu blijkbaar niet werkte.

Maar aan de voet van de trap verdween die kabel naar boven tegen een soort houten stellage of steiger, bijna drie meter hoog en eindigde in het boorwerktuig, dat op dit ogenblik door twee mannen werd bediend, die stomverbaasd omkeken toen de stoet naderde.

Op drie meter van de grond ging dus de tunnel verder en Raffles begreep, dat men hier niet ver van de kelders van de Metropolitanbank af kon zijn. Het was een enorm werk, dat waarschijnlijk maanden in beslag had genomen, maar als het de bende lukte, dan zou zij ook ruimschoots voor al die moeite beloond worden, want Raffles wist heel goed, dat er sinds een paar dagen voor een waarde van een half miljoen pond sterling aan goud in staven in de kelders van de bank lagen.

In deze zonderlinge, onderaardse zaal stond geen enkel meubel, met uitzondering van een stoel, waarschijnlijk voor een bewaker, aan de voet van de trap, die ongeveer op de helft van een van de zijmuren ophield.

De situatie was dus zo, dat trap, werksteiger en stoel zich alle drie aan een kant van de zaal bevonden. Recht daartegenover waren in de muur een achttal nissen met een onderlinge afstand van ruim anderhalve meter, bijna even hoog, waarin vroeger waarschijnlijk kleine beelden of vazen hadden gestaan.

Er was de hele tocht nog niets gezegd, maar nu begon Waybridge weer, met een eigenaardige klank in zijn stem:

— We zijn nu dicht bij ons doel, Raffles of om volkomen juist te zijn: Jij hebt je doel bereikt. Je hebt toch alles goed kunnen zien, niet waar?

— Zo goed en zo kwaad als het ging.

— Je begrijpt de bedoeling van dat gat, boven het platform van de werksteiger?

— Natuurlijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is het laatste stuk van het graafwerk en als mijn topografische kennis van Londen mij niet in de steek laat, dan kunnen wij hier onmogelijk ver van de goudkelders van de Metropolitan Bank af zijn.

De groengrijze ogen van de meester flikkerden even op, toen hij zei:

— Dus ook dat heb je geraden? Nu, het doet er trouwens ook niet toe. We zullen je niet de kans geven, het verder te vertellen. Je mag ook nog meer weten, John Raffles. Vannacht nog, of uiterlijk morgennacht zal die gang daar lang genoeg zijn en hebben wij ons doel bereikt. Het was vrij lastig, want de grond is daar vrij slap en wij hebben hier en daar de gang moeten stutten met zware balken en zelfs nu en dan moeten laten metselen om het grondwater tegen te houden, dat deze hele zaal dreigde te vullen. Maar die metselaars komen nu juist goed van pas. Hé, jongens daarboven, roept de metselaars en vlug een beetje!

Een van de mannen liet de boormachine in de steek, kroop de tunnel in en kwam een paar minuten later terug met twee witbestoven mannen, een nog met zijn troffel in de hand.

De chef riep zodra hij hem zag, naarboven:

— Hoe staat het met het metselwerk? Hebben jullie het water onder de knie?

— Zo goed als het ging, chef, maar ik zal blij zijn, als dat achter de rug is, antwoordde een van de mannen en veegde zich het zweet van zijn voorhoofd. Dat duivelse water heeft een geweldige kracht en telkens komt het op andere plaatsen doorseipelen.

— Hebben jullie metselstenen over?

— Heel wat.

— En kalk?

— Een kuip vol.

— Genoeg, om bijvoorbeeld een van die nissen dicht te metselen?

Een beetje verbaasd, antwoordde de

man op de steiger:

— Meer dan genoeg.

— Laat de kuip met kalk zakken en zoveel metselstenen als je nodig denkt te hebben. Vlug wat.

Zonder verder nog iets te zeggen, gingen de twee metselaars het gat weer in. Beneden was het doodstil. Iedereen nu keek naar Raffles, die kaarsrecht stond, misschien in de hoop een teken van zwakheid of angst op dat mannelijke, krachtig getekende gezicht te zien.

Raffles was alleen iets bleker geworden, dat was alles. Want hij wist nu wat zijn lot zou zijn.

Waybridge draaide langzaam om hem heen, met een vals lachje om zijn dunne lippen en onderzocht met de grootste aandacht zelf het touw, waarmee Raffles opnieuw gebonden was.

Toen liet hij zich een zaklantaarn geven en onderzocht achtereenvolgens de nissen.

In de derde van de hoek af bleek een hele zware, ijzeren ring te zitten, die in de achterwand gemetseld was.

De glimlach om zijn lippen werd nu scherper en hij beval:

— Breng hem hier.

Door twaalf sterke vuisten werd Raffles vastgepakt en naar de nis gebracht. Hij moest zich diep bukken om er in te kunnen komen.

— Kniel neer, met je gezicht naar de zaal, beval de meester kortaf.

— Ik heb nog nooit voor mensen geknield, zei Raffles rustig, maar nu zal ik het doen, in het gezicht van de dood.

En hij ging op de knieën zitten. Zijn geboeide handen waren nu achter zijn rug. Waybridge was naast hem gelopen, greep het uiteinde van het touw en maakte dat eigenhandig aan de zware ring vast.

— Zo, en al was je nu de duivel zelf, hier kom jij niet meer uit.

En hij stapte de nis uit. Niemand sprak een woord. Er waren er maar

een paar die niet huiverden.

Aan sterke touwen lieten intussen de metselaars een kleine kuip met kalk en een paar manden splinternieuwe, rode metselstenen naar beneden. Daarna klommen zij zelf omlaag. Toen alles nu klaar was, zei Waybridge:

— John Raffles, je hebt willen zien wat de ridders van de Gouden Sikkel hier uitvoerden. Welnu, je hebt het nu gezien en het was ook het laatste wat je ooit zal zien. Je bent steeds de doodsvijand geweest van onze benden, wij hebben gezworen je te doden en dit is het einde. Heb je nog iets te zeggen?

— Wat ik te zeggen heb, dat is niet voor jullie oren bestemd, antwoordde Raffles ernstig. Doe je werk, beulen.

Snel werd de kuip met kalk en de mand stenen tot vlak bij de nis getrokken. De metselaars knielden en begonnen zwijgend en bleek met hun verschrikkelijk werk. De ene rij stenen werd op de andere gestapeld.

En het lichaam van de ter dood veroordeelde man verdween langzamerhand achter die rode muur. De borst van Raffles verdween en men zag alleen nog zijn bleke gezicht. De metselaars moesten opstaan. Zij werkten vlug en handig. Het haar van Raffles was alleen nog te zien, toen verdween dat ook.

De stilte werd verbroken door een hysterisch lachje van Alice. Zij was doodsbлек. En haar ogen hadden een akelige uitdrukking, net als een krankzinnige. Er bleef nog maar een handbreedte over, en de stenen naderden de bovenkant van de nis.

En toen was het werk af; voor de opening stond een muur, die binnen een uur hard zou zijn, maar lang voor die tijd zou de gevangene gestikt zijn in die nauwe ruimte.

De meester lachte kort en zei, als een lugubere grafrede:

— Hier ligt John Raffles, hij ruste in vrede

HOOFDSTUK IV.

HET VOORGEVOEL

Charles Brand was die nacht niet eens naar bed gegaan.

Wanneer Raffles zelf helemaal alleen op expeditie uitging, verzocht hij Brand steeds zich om hem geen zorgen te maken en naar bed te gaan. Meestal volgde Brand die raad op. Soms sliep hij dadelijk in, meestal echter duurde het lang, omdat hij toch dikwijls ongerust was over de grote avonturier.

Deze keer echter was het hem onmogelijk zijn slaapkamer op te zoeken in het kleine herenhuis, dat Raffles en hij al een vrij lange tijd in de Cromwell Street bewoonden.

Brand was enorm gevoelig voor allerlei indrukken en die hele dag had hij een bepaalde angst gevoeld, die hij maar niet kwijt kon raken en tot driemaal toe, vooruit wetend, dat het nutteloos zou zijn, had hij geprobeerd Raffles van zijn plan af te brengen. Hij kon hier echter geen enkel deugdelijk motief voor aanvoeren, want deze onderneming

werd door Raffles als volmaakt ongevaarlijk beschouwd. Geen elektrische alarminrichting, geen gevaarlijke waakhonden, maar één bediende, een telefoon, die gemakkelijk af te snijden was, een huis, dat men zonder enig gevaar te worden gezien, kon naderen en binnendringen, wat wilde Brand eigenlijk meer?

En toch had dat onrustige en angstige gevoel hem niet los willen laten en het was zelfs steeds erger geworden vanaf het ogenblik, dat Raffles met een handdruk afscheid van hem had genomen, met de glimlachende verzekering, dat hij om een uur of twee, uiterlijk half drie weer terug zou zijn.

En ofschoon Brand zelf, heel goed wist, dat er zich vertragingen konden voordoen, zoals een al te sterke brandkast, die het voor Raffles onmogelijk zouden maken, op een bepaalde tijd terug te zijn, draaide hij zich om half een 's nachts onrustig op de rustbank heen

en weer in de kleine bibliotheek.

Tenslotte hield hij het niet langer uit, sprong overeind en mompelde in zich zelf, terwijl hij verward om zich heen keek:

— Raffles zelf zou mij uitlachen, vrees ik, maar ik heb zo'n gevoel dat hij in groot gevaar verkeert. Misschien zwaar gewond. Dat nietsdoen is niet om uit te houden en ik moet er het mijne van hebben. Ik ga naar het huis van die Turk.

Hij holde het vertrek uit, liep de gang in en bleef in de vestibule verrast staan bij het zien van iemand, die in gebogen houding op een van de eikenhouten gangbanken zat, met het hoofd in de handen.

— Jij daar, Henderson? Waarom ben je niet naar bed?

James Henderson, de reusachtige chauffeur, keek langzaam op en zei:

— U zult mij wel uitlachen, mijnheer Brand, maar ik heb helemaal geen behoefte aan slaap. Ik voel mij zo onrustig en vreemd. Ik heb een soort voor-gevoel, dat mylord in gevaar is.

— Jij ook? riep Brand verbaasd. Dan kan het ook niet anders of het is zo, James, want ik stond op het punt om naar dat huis toe te gaan om mij er van te overtuigen, dat alles in orde is, al heeft mylord mij dat ook honderdmaal verboden.

De reus stond met een ruk overeind op zijn grote voeten.

— Dan moeten wij gaan, mijnheer Brand, zei hij kort. Ons gevoel kan ons niet bedriegen. Daarvoor mogen wij mylord te graag. Wie weet wat hem is overkomen. Laten wij onze revolvers maar pakken en meenemen wat ons misschien van pas kan komen. Het is immers een Turk?

— Dat zei mylord tenminste, James.

— Nu, dat zijn gevaarlijke rakkers, als men hen kwaad maakt. Ik ben direct klaar, ik laat u niet alleen gaan.

De reus liep zo vlug mogelijk de brede trap op en Brand ging zelf in de geheime bergplaats in de slaapkamer vlug een paar voorwerpen bij elkaar zoeken, die hij misschien nodig zou kunnen hebben.

Juist toen hij klaar was en zijn jas

had aangeschoten, kwam Henderson aanlopen, met een klein koffertje bij zich.

De ogen van de reus hadden een vreemde uitdrukking en hij zei zenuwachtig:

— Laten we voortmaken, mijnheer Brand. Zal ik onze eigen wagen nemen?

— Dat durf ik niet, James, dat is te gevaarlijk. Er rijden gelukkig nog genoeg taxi's. Maar wij zullen eerst een paar blokken verder moeten lopen. Laten wij vlug opschieten, maar ook voorzichtig zijn.

Zij deden alle lichten in het huis uit, gingen naar buiten, liepen de Cromwell Street een honderdtal meters in en bereikten zo een druk kruispunt, waar zij gemakkelijk een taxi konden vinden.

Brand riep een chauffeur aan en beval de man, hem naar het begin van de Davoncourt Road te rijden.

Daar gekomen, stuurden zij de chauffeur weg. Geen van beiden had ook maar iets gezegd onderweg, ze waren allebei in hun eigen gedachten verdiept.

Zij liepen vlug de straat in, die nu helemaal verlaten was, zonder dat Brand ook maar een ogenblik aarzelde, want ook hij wist precies het huis van Keraban Ibrahim te vinden. Vreemd genoeg, en eigenlijk tegen zijn gewoonte, had hij zich dat een paar dagen geleden door Raffles laten uitleggen.

Even later werden zij door de schaduw opgeslokt en stonden in de smalle deur, die Raffles net zo gemakkelijk open had weten te krijgen.

Zonder zich te bedenken, ging Brand naar binnen, op de voet gevolgd door de reus.

Hij had zijn browning in zijn hand, klaar om er onmiddellijk gebruik van te maken.

Even stonden zij aandachtig te luisteren, maar toen zij absoluut niets hoorden, zei Henderson heel zacht:

— Zou ons voor gevoel ons toch bedrogen hebben, mijnheer Brand? Misschien is mylord alweer vertrokken.

Maar Brand schudde zijn hoofd en antwoordde op dezelfde toon:

— Ik geloof het niet, James. Later wij die trap maar eens opgaan. Die is

voor de bedienden bestemd, zou ik zeggen. Maar, deksels, wat is dat toch voor een raar geluid?

— Is het u ook opgevallen, mijnheer Brand? Het is eigenlijk een soort gebrom, of nog beter, het lijkt op het zoe-men van een fabriekssein, maar dan heel in de verte. De vloer trilt er heel zachtjes van.

Beiden stonden een ogenblik doodstil en toen zei Brand plotseling:

— Ik durf zweren, dat hier de hele zaak om draait. Blijf hier, James, en hou je oren en ogen goed open, dan ga ik vlug het huis doorzoeken. Het is niet groot.

En terwijl Henderson zijn korte, zware rubber knuppel te voorschijn haalde, wipte Brand de trap op en begon de kamer te onderzoeken, voor zover de deuren niet op slot waren.

Hij kwam in de eetkamer, in de slaapkamer met het onbeslapen bed, in de kleine speelzaal, in de werkkamer met de lege brandkast en zijn onrust werd hoe langer hoe groter.

Was Raffles misschien door de politie overvallen?

Maar dat leek immers volkomen uitgesloten, daar de bewoner van het huis blijkbaar niet aanwezig was geweest, noch zijn knecht. Zij waren dus ook niet in staat geweest de politie te waarschuwen. En dat Raffles zich zelf zou hebben verraden door licht te laten branden in een kamer, waarvan de gordijnen niet stevig waren dichtgetrokken kwam zelfs niet bij Brand op.

Hij liep vlug weer naar beneden, waar hij Henderson op dezelfde plek vond en fluisterde opgewonden:

— Ik begrijp er niets van. Mylord is hier geweest, dat staat vast. Maar het hele huis is net zo leeg als een kerkhof na middernacht. De bedden zijn onbeslapen, het hele huis is leeg.

— Dan moeten wij naar beneden, mijnheer Brand, zei Henderson vastberaden. Dat gegons betekent niet veel goeds. Ik ben er zeker van dat mylord het ook gehoord heeft, dat hij heeft willen weten wat het was en dat men hem dit betaald heeft gezet.

Vooruit dan! maar voorzichtig,

James, want misschien hangt wel het leven van mylord van ons af.

De twee mannen vonden gauw de trap naar beneden en begonnen die heel voorzichtig af te dalen.

Beneden vonden zij de gang, die langs de wijnkelder liep en vervolgens de deur, die met een klink gesloten was en die zeker tot die kelder toegang gaf.

Brand had zijn zaklantaarn aangeknipt om op de trap goed te kunnen zien, maar nu deed hij ze uit en luisterde ademloos, gebukt voor de smalle, houten deur. Eerst hoorde hij niets anders dan het vage gebrom, waarvan hij niet wist, wat het was, maar toen hij aan dat geluid gewend was, meende hij aan de andere kant van de deur, het geluid van voetstappen te horen.

Hij bukte zich en zocht naar een opening, een spleet in de deur, om er doorheen te kunnen kijken, maar hij vond niets, behalve de reet boven de drempel, waardoor een heel zwak licht scheen, waaraan hij echter niets had.

Hij bekeek de deur wat aandachtiger en toen hij zag, dat deze alleen maar met een klink was gesloten, bracht hij zijn mond bij het oor van de reus, die zich daarvoor diep moest bukken en fluisterde:

— Wij moeten weten wat er achter die deur zit. Ik hoor voetstappen, alsof er een man heen en weer loopt. Misschien een wachtpost. De klink zit aan de binnenkant, dus we moeten de deur intrappen. Doe het met een trap, want als je er twee voor nodig hebt, zou de man daarbinnen misschien de tijd hebben om alarm te slaan en ik weet niet wat er dan gebeurt.

Henderson knikte alleen maar. Hij zette zich schrap tegen de muur van het smalle gangetje, trok zijn been omhoog en trapte in een keer de deur open, zodat hij bijna naar binnen getuimd was.

En juist op datzelfde ogenblik werd de kelder vrij helder verlicht.

In het midden stond een man met rood haar op een soort kruk met drie poten, net klaar met het indraaien van een electrisch lampje in de fitting van een plafonnière.

Het was Jack, de kameraad van Tom Custard.

Hij was helemaal alleen in de kelder en stond daar blijkbaar om ongenode bezoekers buiten te houden of zijn makers te waarschuwen, als zij niet weggingen.

Dit bleek direkt, toen hij met een vloek van de kruk sprong en naar de tegenovergestelde deur, die naar de andere kelder voerde, wilde lopen, waar Brand een electrisch belletje zag zitten.

Maar net toen hij zijn hand naar dat knopje zou uitstrekken, had Henderson hem ingehaald en hem bij zijn nekvel gegrepen.

Ditmaal echter had de reus zijn mannetje gevonden, want Jack was ook zeker wel zes voet en hij was in zijn tijd een hele gevreesde bokser en daarna worstelaar geweest.

Hij wrong zich met inspanning van al zijn krachten iets los, wist zijn linker arm te krijgen en traketeerde Henderson op een hoek, die weliswaar veel van zijn kracht verloor, doordat hij niet de volle beschikking had over zijn ledematen, maar die de reus toch een ogenblik deed duizelen en hem dwong zijn greep wat lossere te maken.

Rode Jack maakte er onmiddellijk gebruik van, door zich helemaal los te rukken en opnieuw schoot zijn vuist uit en trof Henderson tegen de kaak en deze keer met volle kracht.

Een-minder sterk man zou er door geveld zijn, maar Henderson wankelde niet eens, spuwde een mond vol bloed uit, lachte even en sloeg Jack een oog dicht.

Het was een razendsnelle en een goed gerichte slag en Jack brulde van woede, maakte zich boos en dat werd, zoals dikwijls het geval is, zijn ondergang.

Half verblind, viel hij nog eens uit, zo hard hij maar kon, hard schreeuwend zeker in de hoop op die manier de aandacht van zijn makers te trekken, sloeg hij er maar op los en raakte de reus maar half. Die lachte vrolijk alsof hij de druk van zijn angstige voorgevoelens plotseling helemaal kwijtraakte en Jack tot twee keer toe kennis liet maken met de harde vloer,

De derde keer echter kwam zijn vuist met zo'n enorme kracht aan en precies op de goede plek, dat Jack een geluidje gaf, dat veel leek op dat van een piepende speelgoedpop en toen heel rustig op de grond gleden en zijn ogen sloot.

— Prachtig gedaan, James. Heeft hij je nog erg geraakt? riep Brand.

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer Brand, zei de reus grimmig, opnieuw wat bloed uitspuwend. Hij heeft mij een tand uitgeslagen, maar die was toch niet veel meer waard en het bespaart mij tenminste een bezoek aan de tandarts. Maar hij is zeker kampioen geweest, dat staat vast.

Brand bukte zich even over de gevallen man heen, die op zijn rug lag en scheen te slapen, en zei toen:

— Geen wonder, het is Battling Jack. Drie jaren geleden heb ik hem nog in de ring gezien en hij versloeg iedereen, maar de jaren zijn gekomen, de drank en andere slopende invloeden. Heb je touw bij je?

— Een flink eind, mijnheer Brand.

— Bind hem dan. Maar wacht, ik zie daar touw in die hoek liggen, neem dat maar.

Henderson, die zijn jas al had opengeknoopt, om het dunne, maar sterke touw van zijn middel los te maken dat hij bij dergelijke ondernemingen altijd maar soms wel eens vergeefs bij zich had, liep vlug naar de aangewezen hoek en kwam terug met een lang eind vingerdik touw, zo sterk als een staaldraad en samen bonden zij Jack, die er niets meer van merkte, duwden hem een prop in zijn mond, sleepten hem naar een van de hoeken en legden hem daar op zijn buik, terwijl zij hem ten overvloede met zijn enkels en zijn gewonde polsen stevig vastbonden aan een ijzeren stang die in de muur gemetseld was.

Toen zij klaar waren, vroeg Brand:

— Wat deed de kerel toen wij binnen kwamen?

— Voor zover ik kon nagaan, mijnheer Brand, zat hij wat aan het licht te prutsen.

Brand liep even rond, vond de papieren huls, waarin lampen in verpakt worden, toen een paar scherven van heel

dun gebogen glas, toen een pruimenpit, waaraan nog vers vruchtenvlees zat en op dat vlees heel fijne glasscherfjes en hij glimlachte, want hij begreep de helft. Dat was het werk van Raffles geweest.

— Wij moeten die deur door, James. Uit die richting komt ook het geluid. En nu vooral voorzichtig.

Brand deed de deur naar de bijkelder gewoon open, want als daar mensen waren geweest, zouden zij natuurlijk al lang te voorschijn zijn gekomen bij het

geschreeuw van Jack.

Het was hier half donker en er brandde alleen een kaarslantaarn.

Bij dat licht zagen de twee mannen de motor en de dynamo, die als geweldige bromvliegen gromden.

Zij zagen ook de ingang tot de tunnel en kropen er direkt in, tot alles bereid, nu zij begonnen te beseffen, dat Raffles overvallen moest zijn door misdadigers, die hier met een geheimzinnig ondergronds karwei bezig waren.

HOOFDSTUK V.

DE REDDING

Brand liep voorop met zijn zaklamp in de ene, zijn browning in de andere hand. Hij liet Henderson op een afstand van ruim vijf meter volgen, want de reus liep niet zo onhoorbaar als hij zelf en hij moest op alles voorbereid zijn. Zo verliepen verscheidene minuten en plotseling deed Brand zijn lamp uit omdat hij voor zich uit een lichtschijnsel meende te zien en het geraas duidelijker meende te horen.

Voorzichtig ging hij verder. Nu en dan raakte zijn voet de kabels aan. Voetje voor voetje ging hij verder. De reus bleef hem op een afstand volgen en zag hoe langer hoe duidelijker de gestalte van Brand afsteken tegen een soort van rossige achtergrond.

Maar plotseling dook die gedaante in elkaar en Henderson deed onmiddellijk hetzelfde en liet zich plat op de vloer van de tunnel vallen.

Zijn hoofd raakte nu bijna de zolen van Brands schoenen. Zo merkte hij,

dat de jongeman uiterst behoedzaam op zijn buik wat verder schoof, natuurlijk om niet gezien te worden.

Centimeter voor centimeter begon hij Brand na te kruipen en hoe verder hij kwam, hoe sterker het licht werd en eindelijk kon hij, als hij het hoofd optilde, precies tegenover het einde van de tunnel een groot gat zien in de muur van een ruimte, zeker een of andere ondergrondse zaal en onder dat gat een houten vloer, waarop hij een paar toestellen zag staan, die hij niet herkende.

Een ogenblik later merkte hij dat Brand stil lag. De jongeman was nu zeker zo ver, dat hij niet meer naar voren durfde te gaan en zo bleef het enige minuten en toen bewoog Brand zich weer in tegenovergestelde richting, draaide zich als een slangenmens, zocht het oor van de reus op de tast en fluisterde hem toe:

— Nu wordt het gevaarlijk, James. De tunnel eindigt hier en gaat over in

een vrij steile stenen trap, die maar een zijmuur heeft. Je kunt hem hier gemakkelijk zien. Die trap is als het ware uitgespaard in de zijmuur van een soort zaal. De hemel mag weten hoe die hier komt. Het lijkt wel de zaal van een oud kasteel. Vlak tegenover het einde van de tunnel is een groot gat in de muur en daaronder staat een steiger. Ik geloof, dat ik aan het einde van die gang een flauw licht kan onderscheiden. De kabels lopen over geïsoleerde haken langs de zijmuur en verdwijnen in dat gat.

— Is er niemand in die zaal, mijnheer Brand? vroeg de reus.

— Een man, die op een stoel onderaan de trap zit.

— Zou hij ons zien, als wij naar beneden kwamen?

— Zonder enige twijfel, want hij zit met zijn gezicht naar de tunnel, lijkt mij zo.

— Wat doet hij?

— Zich vervelen en roken, lijkt mij zo. Hij zit natuurlijk als wachtpost.

— Is er niets van mylord te zien?

— Niets, James, maar ik kan niet de hele zaal overzien...

— Maar dan moeten wij langs die man heen, en hoe moeten wij dat doen?

— Ik zal mijn windpistool gebruiken, met die aardige, stalen dorens, die net ver genoeg in de huid dringen, om daar een verstijving teweeg te brengen door de stof, waarmee de kleine puntkogels besmeerd zijn.

— Maar mijnheer Brand, de kerel zal schreeuwen.

— Hij zal er geen tijd voor hebben, James, als ik hem maar op de goede plaats raak.

Brand maakte langzaam en zonder lawaai te maken de tas open, die hij zelf had meegenomen en nam er een voorwerp uit, dat erg veel leek op een ouderwets ruiterpistool. De kolf was voorzien van twee gaten en hier konden lange schroeven doorheen gestoken worden waarmee het pistool aan een soort van geweer-kolf kon worden bevestigd, waardoor het mikken en het zuiver schieten aanzienlijk werd vergemakkelijkt.

Dit alles moest heel langzaam en stil

gedaan worden, om te voorkomen dat de man beneden het zou kunnen horen en voor alle zekerheid waren Brand en Henderson een stukje teruggekropen in de gang.

Het was een geluk, dat het gonzen van de machine hier vrij sterk was en alles wat Brand deed, overstemde.

Hij had nu de schroeven vast aangedraaid en had nu een wapen dat in de hand van zo'n scherpschutter heel gevaarlijk was.

Hij stootte Henderson aan en met de uiterste voorzichtigheid kropen zij weer naar de uitgang van de tunnel en Brand slaakte een zucht van verlichting, want de bewaker zat nog steeds op dezelfde plek op zijn kruk, niet ver van de steile trap.

Het leek alsof de man ingedut was, zo stil zat hij.

Brand had het wapen al geladen met een stalen puntkogeltje, met aan de achterkant een bosje fijn paardenhaar, dat diende om het kogeltje in de goede richting te houden en trok heel voorzichtig de hefboom terug.

Hij bracht het eigenaardige geweer aan zijn schouder en mikte heel nauwkeurig.

Daarbij moest hij zijn hoofd een beetje optillen en hoe gering die beweging ook was, de man beneden scheen instinctief het gevaar te voelen, keek op en zag het bovenlijf van de man, die daar boven lag en de loop van het geweer, dat op hem gericht was.

Maar voor hij een beweging had kunnen maken, voor hij een kreet had kunnen geven, had Brand de trekker overgehaald.

Met een doffe klap en een sissend geluid vloog het fijne stalen stiftje uit de loop van het wapen en drong praktisch ogenblikkelijk in de hals van de man.

Brand kon heel duidelijk het vuurrode pluimpje zien tegen het witte vlees van de man, die tot zijn ongeluk een nogal vuil schillerhemd droeg.

De getroffen greep met een onwillekeurig gebaar naar dat pluimpje, maar zo bliksemsnel was de uitwerking van de bedwelmende stof, dat hij halverwege

ophield en zijn hand viel slap op zijn knieën. Zijn hoofd maakte een knikgende beweging, als van iemand die bijna in slaap valt en toen zat hij een ogenblikje doodstil, zijn bovenlichaam zocht naar een steun, vond het niet en zwaar rolde het lichaam van de man van de kruk op de vloer.

Brand wachtte nog even, wenkte toen Henderson en beiden liepen zo vlug zij konden de stenen trap af, met de linkerhand steun zoekend tegen de muur.

Brand liep direkt naar de getroffene toe en trok voorzichtig het stalen stiftje aan het rode pluimpje uit het wondje, dat maar een klein beetje bloedde.

Het bloed was bijna zwart van kleur en Brand zei tevreden:

— Nu, die zal de eerste dag wel genoeg hebben.

Hij veegde de paar druppeltjes bloed weg, die aan het wondje kleefden en zei toen zachtjes tegen Henderson:

— Help hem overeind zetten, James. Hij is nogal zwaar van stuk. Laten wij hem tegen de zijmuur van de trap zetten, dan zal men hem kunnen zien van de tunnel uit en geen argwaan krijgen. De kruk werd nu dicht tegen de stenen trap aangezet, de gewonde man werd er op gezet en zijn rug vond nu steun tegen de muur. Brand legde zijn ene been over de andere, vouwde de handen om de bovenste knie en zei voldaan:

— Zo, dat ziet er losjes en schilderachtig uit. Nog vijf minuten en de man is zo stijf als een plank en men zal zijn houding niet kunnen veranderen of met het nodige geweld en op gevaar af, mijn armen en benen te breken.

Henderson had al eens rondgekeken en toen liep hij langzaam naar de rij nissen toe, enigszins verbaasd over het feit, dat een daarvan pas dichtgemetseld scheen te zijn, toen hij plotseling een kreet van ontzetting gaf, want het leek net, alsof hij achter dat pas gemetselde muurtje een regelmatig tikkend geluid hoorde.

— Mijnheer Brand, fluisterde hij, zo hard hij durfde en met een doodsbleck gezicht.

— Wat is er? vroeg Brand, dichterbij komend.

— Kijk eens naar die muur. Ik hoor er een geluid achter, een onregelmatig getik.

Brand werd op zijn beurt bleek en beval:

— Wees eens stil, het klinkt, als morsetekens.

Hij luisterde even gespannen en na enige ogenblikken fluisterde hij, opgewonden:

— Mylord, zit achter die muur, James. Hij geeft die tekens. O, wat een schurken, zij hebben hem levend willen begraven. Onmiddellijk aan het werk, James, voor het te laat is. Neem je breekijzer, maar in 's hemelsnaam, niet te hard en te luidruchtig. Begin bovenaan, daar is de kalk natuurlijk nog het zachtst. Ik zal op de uitkijk gaan staan en ik schiet alles neer wat onder het bereik van mijn revolver komt.

Henderson had onmiddellijk een stalen koevoet genomen en begon de kalk onder de bovenste steenlaag weg te krabben.

Het was niet gemakkelijk, want de specie begon al harder te worden, terwijl hij bovendien geen lawaai mocht maken, maar toch beet het staal van de koevoet zich een weg door de kalk en de steen en binnen tien minuten had de reus de afsluitsteen in zijn hand en was het moeilijkste gedaan.

Hij probeerde door de opening naar binnen te kijken, maar dat lukte natuurlijk niet, zodat hij zijn mond voor de opening bracht en fluisterend vroeg:

— Hoe gaat het, mylord?

— Naar omstandigheden redelijk wel, James. Maar de lucht begint toch wel verpest te worden.

— Kunt u helpen of bent u gebonden?

— Gebonden en deze keer heel stevig. Ik ben al een paar uur bezig om het touw stuk te krijgen maar het wil niet best lukken en tegen de ronde ring, waar de schurken mij aan vast hebben gebonden.

— Een paar uur, zei Henderson ontzet. Maar hoe is het mogelijk, dat u nog niet gestikt bent?

— Kijk maar eens naar beneden, Ja-

mes en je zult het antwoord op je vraag zien.

De reus gehoorzaamde, maar het kostte hem heel wat moeite, op ongeveer een halve voet boven de grond een smalle opening te ontdekken, tussen de zijkanten van twee stenen, waar de kalk tussenuit was geperst, want er lag een heel klein hoopje aan de voet van het muurtje.

Hij ging weer staan en vroeg:

— Ik vind een hele smalle spleet tussen twee stenen, mylord. Hoe komt die erin?

— Dat heb ik gedaan, James. Toen de metselaars zo hoog waren, dat zij niet meer konden zien, sprong er een naar mijn kant. Ik kon die scherf vinden en nam haar tussen mijn tanden, omdat ik mijn handen niet kon gebruiken. Gelukkig was het geen hoek, maar een platte schilfer, die bij het metselen wel eens meer van de bakstenen sprongen. Ik zocht en vond de voeg tussen twee stenen en de kalk was natuurlijk nog zo zacht dat ik zonder veel moeite een beetje met mijn scherf naar buiten kon drukken. Meer moeite kostte het mij om mijn primitieve werktuig met mijn tanden weer terug te trekken, maar het lukte toch en zo heb ik een spleet weten te maken, nauwelijks vier centimeter breed, waardoor tenminste een beetje verse lucht kon binnendringen.

— Mylord, u bent een duivelskunstenaar, zei Henderson, vol bewondering en hij begon vlug en zonder al te veel moeite de overige stenen los te wringen.

Brand had intussen het gat in de muur boven de kleine steiger voortdurend in het oog gehouden, met zijn vinger aan de trekker van zijn revolver.

De muur was nu voor de helft afgebroken en het bleke gezicht van Raffles kwam te voorschijn, die diep ademhaalde en zei:

— Hartelijk bedankt, jongens. Jullie hebben mij van een vreselijke dood gered.

— We zijn er helaas nog niet helemaal, Edward, zei Brand zacht, zonder om te kijken. Snijd de touwen van my-

lord door, James. Kun je over het muurtje heen stappen?

— Pas als de touwen zijn doorgesneden. Als ik mij had kunnen bewegen, zou ik alles op alles hebben gezet en een poging hebben gedaan, om de muur in te drukken, voor hij zich gezet had.

Henderson had zijn grote knipmes te voorschijn gehaald, bukte zich zover hij kon, over het voor de helft afgebroken muurtje en sneed heel voorzichtig het dikke touw door, dat Raffles inderdaad voor een klein deel had weten stuk te schuren.

De grote avonturier liet een kort lachje horen, pakte zijn opgezette polsen, om de bloedsomloop te herstellen, stapte over het muurtje heen en begon vlug en onhoorbaar op en neer te lopen, om zijn bijna verlamde ledematen, na hun gedwongen houding van een paar uur, weer lenig te maken.

— Hoe durfde je te tikken en de morsesenen te geven? vroeg Brand. Hoe wist je, dat wij de bewaker overweldigd hadden?

— Als ik door de spleet keek, kon ik net zijn voeten zien, Charles. Op een gegeven ogenblik zag ik er niet twee, maar zes en daarbij waren ook die van James, die men niet zo gemakkelijk vergeet. Toen waagde ik het erop. Maar nu is het zaak om ons uit de voeten te maken, want de partijen zijn wel een beetje ongelijk.

— Wat betekent dit allemaal en wat gebeurt hier eigenlijk?

— Wel, dat is gauw verteld, die Ibrahim is lid van 'n bende, hij staat onder bevel van Donald Waybridge en van zijn huis uit wordt er een aanval gedaan op de goudkelders van de Metropolitan Bank. Ik ben hen daarbij komen storen en de gevolgen van mijn nieuwsgierigheid hebben jullie kunnen zien.

— Was Donald Waybridge erbij? vroeg Brand verschrikt.

— In hoogsteigen persoon. Ik was zo dom, zijn naam hardop te noemen, in aanwezigheid van al die boeven, die niet wisten wie hun aanvoerder was en dat bezegelde natuurlijk mijn lot.

— Nu, dan hebben wij niets anders te doen, dan heel vlug te verdwijnen, de

politie te waarschuwen en de hele troep in te laten rekenen, meende Brand en hij wilde al naar de voet van de trap lopen, maar Raffles hield hem bij de arm vast.

Zijn gelaat had een peinzende uitdrukking, toen hij opmerkte:

— Is het eigenlijk niet heel jammer, dat al dat werk voor niets is gedaan?

— Welk werk? vroeg Brand verwonderd.

— Wel dat graafwerk. Waybridge had het er over, dat misschien nog vannacht het doel bereikt zou worden. En er ligt voor vijftig duizend pond sterling goud aan staven in de kelders van de bank, dat op dit ogenblik eigenlijk van niemand is, of het moest van de Staat zijn. Ik weet er een veel betere bestemming voor.

— Maar dat is krankzinnig, zei Brand verschrikt. Je had het zelf over een overmacht.

— Toen was ik nog geboeid, Charles. Toen kon ik nauwelijks ademen, antwoorde Raffles glimlachend. Men bekijkt die dingen anders, als men zijn armen en benen vrij kan uitstrekken. Alles bij elkaar gerekend, met de vrouw mee, zijn er tien koppen. Ik voel er vrij veel voor, om...

Hij hield plotseling op, want zijn scherp, geoefend gehoor had in de gang een verdacht geluid gehoord. Het klonk als voetstappen, die dichterbij kwamen over een ongelijke bodem.

— Daar komt iemand aan, fluisterde hij. En het eerste wat iemand moet zien, die op de steiger komt, is de vernielde muur. Hij zal dadelijk een waarschuwingsschreeuw geven en wij zitten hier als ratten in een val.

Maar hij hield plotseling op en de uitdrukking van zijn gezicht veranderde.

Terwijl hij met Brand sprak, had de reus zwijgend en vlug, gewaarschuwd door zijn instinct en door een langdurige ervaring, vlug de stenen zo goed en zo kwaad als het ging weer op zijn plaats gelegd.

Hier en daar was natuurlijk de kalklaag verdwenen en er was wel bijna een handbreedte ruimte tussen de bovenste steen en de bovenkant van de nis, maar

dat zou alleen een heel scherp en wantrouwend oog vanuit de verte en van zo'n hoogte kunnen zien, omdat de muur voor de nis een stukje terugsprong. Raffles legde zijn hand op de brede schouder van de reus en zei ernstig:

— Wie weet ben jij het wel, James, die ons nu het leven redt. En nu vlug mee.

En Raffles trok de beide mannen snel onder de steiger. Zij stonden er nauwelijks, toen boven hun hoofd het hout kraakte onder de voetstap van een man. Zij konden onmogelijk zien wie het was, maar op zijn beurt kon ook die man hen niet ontdekken. Zij drukten zich zo diep mogelijk tegen de muur, in de schaduw van het plankier boven hen en bereid hun leven duur te verkopen, of, als het kon, vlot de trap op te rennen, die nu vlak tegenover hen lag, maar dan op gevaar, dat de bandieten in de werkgang hen zouden neerleggen, voor zij de veilige tunnelgang zouden hebben bereikt.

Maar nu werd er iets gezegd en bij het horen van de stem, maakte Raffles een onwillekeurige beweging, want het was Donald Waybridge.

En zijn stem klonk allesbehalve vriendelijk, toen hij nijdig riep:

— Zit niet te suffen, stuk ongeluk. Heb ik je niet gezegd, dat je de tunnel in het oog moest houden en ook de nis?

Er kwam natuurlijk geen antwoord. Brand, die het dichtst aan de kant van de zaal stond, kon nog juist langs de voet van de trap heen de voeten, de knieën en de daarom heengeslagen handen van zijn slachtoffer zien. En er kwam even weinig beweging in als wanneer het een steen geweest zou zijn.

— Wel vervloekt, ik geloof dat de schurk vast slaapt, gromde de man boven op de steiger.

Toen werd het stil. En de mannen beneden hielden hun adem in. De volgende sekonde kon de beslissing brengen.

Als Waybridge zich omkeerde en een paar van zijn helpers ging roepen, dan zou waarschijnlijk alles verloren zijn, omdat de enige uitweg uit de zaal nu eenmaal langs die steile trap liep.

Maar het volgende ogenblik kraakte

de ladder, die tegen de steiger stond.

Toen werd de spanning nog groter, want de voeten van Waybridge verschenen op de eerste sport van de ladder.

Dit betekende dat straks de schenen, de knieën, de buik, de borst en tenslotte het gezicht van de chef te voorschijn zouden komen en hij moest hen dan onherroepelijk ook zien, want zijn gezicht was naar hun togedraaid.

— Heb je nog puntkogels? fluisterde Raffles snel aan het oor van Brand.

Deze gaf niet eens antwoord, maar greep zijn windpistool en laadde het vlug.

Regelmatig kwamen de voeten lager,

telkens een sport. Daar waren de knieën, daar kwamen de dijen te voorschijn en nu een van de handen, die de ladderspijlen vasthielden.

Brand deed een stap naar voren, hief het pistool op, mikte zorgvuldig op de hand, die zichtbaar werd en met een sissend geluid kwam het pluimkogeltje uit de loop en deed zijn werk.

Waybridge liet een onderdrukte vloek horen. Waarschijnlijk dacht hij, dat er een splinter in zijn vinger was gekomen. De hand verdween even uit het gezicht, toen een zwak gerochel en toen gleed de bendeleider meer dan hij liep, van de ladder af.

HOOFDSTUK VI.

DE KELDERS VAN DE METROPOLITANBANK

De bandieten onder bevel van Way-bridge, en vooral zij, die deze onderneming op touw hadden gezet, moesten wel een zeer knappe ingenieur in hun midden hebben, want het was werkelijk eerste klas vakwerk, dat hier gedaan werd. Zonder een centimeter afwijking liep de tunnel, regelrecht naar de kelder van de Metropolitanbank, of beter de vloer van die kelder, waar het goud bewaard werd.

De grond, daar vlakbij, was vrij gemakkelijk te bewerken en het was zelfs noodzakelijk geweest, de zoldering van de tunnel en hier en daar ook de zijwanden, te stutten met dikke planken en balken, zoals men die ook in de mijn-gangen-gebruikt.

Dit materiaal lag in de werkgang opgestapeld en versperde hier en daar de weg: zes mannen waren druk in de weer om te voorkomen dat de tunnel instortte.

Zij volgden de gravers op de voet, die helemaal vooraan, bij het tamelijk onzekere licht van een paar zaklantaarns de aarde weggroeven, die vervolgens door een dwarsgang, waar nauwelijks één man, diep gebukt kon lopen, afgevoerd werd naar wat vroeger een riool geweest moest zijn.

Intussen had de ontdekking van dat onderaardse hol, omgeven en overdekt door meterdikke muren, het graven van de tunnel aanzienlijk gemakkelijker gemaakt, want het was nu niet nodig, de

uitgegraven aarde en stenen langs de hele lengte van de gang weg te brengen.

Het werk scheen onder leiding te staan van een soort deskundige, die nu en dan op zijn horloge keek, dan de mensen weer tot spoed aandreef en dan weer al het werk even liet rusten, om met een metalen hamertje tegen de muur te kloppen en tegen de zoldering.

Het was zeker al half vier in de ochtend en het leek er veel op, alsof hij het werk voor die nacht al wilde stopzetten, toen deze opzichter, na opnieuw tegen de zoldring te hebben geklopt, een gesmoorde kreet van vreugde gaf en uitriep:

— Wij zijn er jongens, wij moeten hier onder de vloer van de kelder zijn. Nog een uur flink aanpakken en wij zijn er doorheen. Het is een vloer van beton, maar niet al te dik en wij zullen er best doorheen komen. Hier met balken en planken, om de boel rondom te stutten en dan boren.

De elektrische boren werden van nieuw materiaal voorzien en een ogenblik later vraten zij zich een weg door het beton. Gat naast gat viel open. Hierin werd dan het houweel gezet, om de openingen groter te maken, zodat er tenslotte een plaat van omstreeks vijftig centimeter in het vierkant uit de vloer zou kunnen worden gelicht.

Iedereen werkte zwijgend met koortsachtige ijver en drupend van zweet, want het was benauwd en muf in die

kleine ruimte onder de grond, waar zoveel mannen bijeen waren.

Nu en dan liet de aanvoerder even stoppen om opnieuw te luisteren en met zijn hamertje tegen de zoldering te kloppen. Ibrahim hield zich een beetje achteraf. Er lag een gemene uitdrukking op zijn gezicht en wie er op lette, zag hem nu en dan dreigend en somber naar Alice kijken, die, een sigaret rokend, onverschillig toekeek, met haar benen over elkaar.

Toen zij een ogenblik later dicht langs hem liep in de donkere tunnel, greep hij haar bij de arm vast en beet haar toe:

— Is dat spelletje nu afgelopen? Dacht je soms, dat ik mijn ogen in mijn zak had, dat ik niet gezien heb, hoe je bij Waybridge in de gratie wilt komen?

— Je bent gek, Keraban, antwoordde de vrouw schouderophalend en wilde verder gaan.

— Ik ben niet gek, want ik heb je in de gaten. En ik waarschuw je, Alice, kijk maar uit. Ik laat mij niet in een hoek dringen, door niemand.

Hij kneep haar zo ruw, dat zij het uitgilde en zei toen dreigend:

— Luister goed en onthoud mijn woorden. Je weet, dat ik stapelgek op je ben en niet zal toestaan dat een ander er met jou vandoor gaat. Waybridge of niet, al was hij duizendmaal de chef, hij sterft als hij mij in de weg komt. Heb je dat begrepen?

— Het is duidelijk genoeg, Keraban, antwoordde Alice spottend, maar je gaat wel wat te ver. Je bent jaloers, dat is alles. Kan ik het helpen, als Waybridge mij aardig vindt?

— Misschien niet, maar misschien ook wel, antwoordde de Turk woest. Dat interesseert mij ook niet. Ik waarschuw je alleen maar. Want hij gaat eraan, als hij maar een vinger naar je durft uit te steken, maar ook als ik zie, dat jij hem in je schuitje probeert te krijgen.

De vrouw keek hem een ogenblik nu recht in de ogen. Zij kende hem en zijn gevaarlijke jalouzie. Hij zou ertoe in staat zijn, dat wist zij en toch was zij niet van plan ook al zou haar eigen le-

ven op het spel staan, dat opwindende, gevaarlijke spelletje prijs te geven. Zij rukte zich los en zei minachtend:

— Ik ben altijd mijn eigen baas geweest en dat denk ik ook te blijven. In ieder geval, hij is een echte Engelsman en jij bent maar een Turk, vergeet dat niet.

En terwijl hij razend zijn vuist balde, liep zij gebukt de tunnel verder in. Op datzelfde ogenblik kwam Donald Waybridge er aan, aan de kant van de zaal en zij herkende dadelijk zijn hoge kaplaarzen, die hij had aangetrokken in de tweede kelder om zijn kleren te beschermen.

Zij liep vlug naar hem toe en mompelde zachtjes:

— Hou Keraban in de gaten, Donald, hij schijnt iets te hebben gemerkt.

Waybridge haalde zijn schouders op en zei minachtend:

— Ik ben voor hem niet bang. Maar je doet er toch misschien beter aan, Alice, wat voorzichtiger te zijn, nu wij zo dicht bij het doel zijn. Niemand hoeft te weten, wat er tussen ons aan de hand is. Ik ben nog altijd, tegenover allemaal, je chef.

— Maar dat ben je ook werkelijk, fluisterde de vrouw hartstochtelijk.

Waybridge zei niets, maar hij liep verder voorbij Ibrahim, die hem met gloeiende kolen aankeek. Toen hij vlak bij hem was zei de Turk fluisterend:

— Ik zou een ogenblikje met je willen spreken, Waybridge.

— Nu... en hier?

— Ja, nu en hier!

— Het spijt mij, Keraban, maar dat zal toch niet gaan. Ik heb net al een hele onprettige ontmoeting gehad, met iemand anders en ik zou nu wel gaarne eerst dit karwei afmaken. Het is al laat en alles moet afgelopen zijn, voor de controleur om zes uur in de kelder komt.

Ibrahim keek snel op en zei:

— Om zes uur? Je weet toch wel, dat hij pas om half zeven komt?

— Natuurlijk, half zeven. Ik vergiste mij. In ieder geval is er niet veel tijd meer en wij moeten voortmaken. Daarna sta ik tot je beschikking.

En hooghartig liep hij hem voorbij, terwijl Ibrahim razend achterbleef en met zijn vuist in zijn zak om het gevest van een korte, brede dolk, een wapen, dat hij uit zijn vaderland had meegebracht.

Waybridge overtuigde zich, dat de plaat in de vloer bijna helemaal los was en jakkerde de mensen nog meer op. Even later moest de plaat al ondersteund worden, daar zij anders zou vallen en de gravers lieten haar voorzichtig zakken.

— Een lantaren, beval Waybridge kort.

Men gaf hem een zaklamp en hij hoefde nu alleen maar rechtop te gaan staan om met zijn hoofd boven het gat uit te komen.

De ingenieur had zijn werk prima gedaan, het vierkante gat lag bijna in het midden van de kelder en daar stonden de kisten met het goud, gemerkt en verzegeld.

Steunend op de rand van het gat, werkte Waybridge zich omhoog en liep op een van de kisten toe. Hij tilde ze op aan een van de lissen van dik touw en glimlachte tevreden.

Een paar van de bandieten hadden ook hun hoofd door de opening gestoken en een van hun vroeg, met een stem, die schor was van hebzucht:

— Alles in orde chef?

— Alles in orde, mannen.

Waybridge had zich een breekijzer laten aangeven en zonder moeite brak hij het deksel van de kist open.

Zij was inderdaad bijna tot bovenaan vol en woog zeker wel veertig kilo. Zo waren er vier. Zij stonden iets apart, niet ver van de stalen deur van de kluis.

Waybridge keek op zijn horloge en beval kortaf:

— Twee mannen hierboven, om de kisten naar het gat te schuiven en twee onder de opening, om ze aan te nemen. Anderen dragen ze naar het steigertje en laten ze naar omlaag. Breng de kisten zo vlug mogelijk de trap op en naar de kelder in het huis van Ibrahim.

— Dat was de afspraak niet, klonk de diepe stem van de Turk. Je bent wel

in de bonen vanmorgen, Waybridge. De afspraak was, dat het goud eerlijk onder ons twaalven in de grote zaal verdeeld zou worden en dat iedereen maar moest zorgen dat hij zijn vrachtje buitenshuis kreeg. De kisten staan er voor klaar onder de steiger.

Ibrahim had een van de mannen bij de opening achteruit getrokken en stak zelf zijn hoofd door het gat. Waybridge keek hem koud aan en zei bedaard:

— Dan is dat plan bij deze veranderd, Ibrahim?

De Turk keek hem alleen maar een ogenblik doordringend aan, gromde iets en trok zijn hoofd terug. Hij liep de tunnel in, tot bijna bij de steiger en vond daar Alice, die daar rustig een sigaret zat te roken, leunend tegen de tunnelmuur. Hij keek somber op haar hand neer en zei:

— Hij is van plan veranderd. Ik weet niet wat er met hem aan de hand is, maar ik vertrouw hem niet langer. Het goud wordt niet hier verdeeld, zoals was afgesproken, maar hij wilde het eerst naar mijn huis laten brengen. En wie zegt me wat er dan mee gebeurt. Gelukkig zijn we met ons tienen. Hij zal wel zo verstandig zijn geen grapjes uit te halen.

— Hij zal wel het beste weten wat goed is, zei Alice bedaard.

— Trek je zijn partij?

— Ja, dat doe ik.

— Dus, dan houd je ook van hem.

De vrouw sprong op, lenig als een kat en siste hem toe, haar gezicht vlak bij het zijne:

— Als je het dan weten wilt, ja, ik houd van hem. Jij verveelt me, je hangt me de keel uit. En ik heb hem nog tegen je gewaarschuwd ook. Ben ik soms niet mijn eigen meesteres? Loop naar de duivel en laat me met rust.

De Turk was rood van woede geworden en het was alsof zijn ogen hem uit zijn kassen puilden.

Het schuim kwam op zijn lippen, toen hij bijna onverstaanbaar stotterde:

— Met die woorden heb je zijn doodvonnissen getekend. Waybridge heeft lang genoeg geleefd.

HOOFDSTUK VII.

DE WRAAK VAN IBRAHIM

Alice haalde haar schouders op, maar zij was doodsbleek en het was duidelijk, dat zij enorm geschrokken was.

Zij wilde de tunnel binnensluipen, maar hij greep haar ruw beet, trok zijn revolver, zette die op haar borst en beval:

— Als je één stap doet, ben je d'r geweest! Je wilde hem weer gaan waarschuwen nietwaar? Zeg, ellendeling, hoelang speel je dit spelletje al?

— Dat gaat je geen fluit aan. Laat me los. Moet ik schreeuwen en alle jongens op je afsturen? Denk je niet, dat die voor de chef zouden kruipen en je op zijn bevel zouden doodslaan?

Hij liep de tunnel in met gebogen hoofd en Alice volgde hem.

De mannen waren al druk bezig, de zware kisten door het gat te laten zakken en ze moesten allebei opzij om plaats te maken voor twee bandieten, die zwoegend onder de last en diep bukkend, de eerste kist naar het platform van de steiger droegen.

Zodra zij weer bij het gat waren, klonk plotseling de heldere stem van Alice, die riep:

— Chef, Keraban Ibrahim wil zijn revolver aan u afgeven.

Het waren maar een paar simpele woorden, maar zij hadden tot gevolg dat er onmiddellijk drie brownings tussen de ribben van de Turk werden geduwd, want ieder wist, wat die woorden betekenden.

Waybridge kwam naar de opening toelopen en zei dreigend:

— Was je iets van plan, Ibrahim? Ik was er al half en half bang voor. Het is jammer voor je, maar er zal nu wel gauw een einde komen aan je loopbaan.

De woorden sloegen in als een bom, want de mannen wisten wat het betekende. Wat er eigenlijk gebeurd was met de Turk, niemand begreep er het fijne van, maar men had wel een vermoeden.

Met een bleek vertrokken gezicht, haalde Ibrahim zijn revolver uit zijn zak en slingerde het wapen met een vloek voor de voeten van de chef, die het wapen opraapte en bij zich stak.

— En nu vlug wat, zei hij kortaf. Binnen een kwartier moeten de vijf kisten in de kelder zijn.

— Vijf? vroeg een van de mannen, verwonderd. Maar het waren er toch maar vier.

— Nee, ik heb er nog een gevonden.

— Dat is een mazzel, knorde de bandiet. Aan het werk, jongens, want straks is het dag.

Eén voor één werden de kisten eerst naar het platform gesleept en aan dikke touwen neergelaten. De sterksten namen ieder een kist op hun schouder en droegen ze zo de steile trap op en door de onderaardse gang naar de wijnkelder, onder het huis van de Turk.

Waybridge was daar het eerst heen gelopen en nam de kisten in ontvangst.

Toen de eerste aankwam en de man, die ze droeg, haar van zijn nek had laten glijden en weer terug wilde gaan, bleef hij staan op een kort bevel van de chef.

— Je hoeft niet terug te gaan, vriend, zei Waybridge, glimlachend.

— Niet terug te gaan? En de andere kisten dan?

— Die dragen je makkers toch. Ik heb je diensten niet meer nodig. Je kunt gaan.

De man stond eerst stom verwonderd te kijken. Plotseling kreeg zijn gezicht een razende uitdrukking en hij greep in zijn zak, hij wilde iets schreeuwen, maar voor hij een geluid had kunnen geven, was er een lange gedaante naast hem verschenen en een verschrikkelijke vuistslag sloeg hem tegen de vloer. Dezelfde gedaante bukte zich over hem heen, tilde hem zonder moeite op en droeg hem naar een soort berghok, een paar meter in het vierkant, dat kon worden afgesloten met een zware, poortvormige deur.

De deur ging dicht op bijna hetzelfde ogenblik, dat twee andere bandieten met de tweede kist kwamen aandragen en zij ondergingen hetzelfde lot, nog voor zij iets hadden kunnen zeggen.

— Dat is drie, zei Waybridge rustig en hij stak een verse sigaret op. Voor zover ik kan nagaan, zijn er nu nog maar vijf man over, met inbegrip van mijnheer Ibrahim. Het gaat goed, het gaat zelfs uitstekend. De deur van de bijkelder ging open en weer kwam er een van de bende binnen, een kist vol goud achter zich aanslepend.

Verdoofd zakte ook hij in elkaar.

— Vier! telde lakoniek de wonderlijke aanvoerder, die kalm zijn sigaret bleef roken.

Daarna kwamen er weer twee tegelijk en Waybridge was aan de zes en de zevende man was Ibrahim, die alleen kwam en met lege handen en met een van haat vertrokken gezicht. Hij stapte regelrecht op Waybridge toe met de woorden:

— Wat betekent dat? Houdt je ons voor de gek, Waybridge? In de vijfde kist zit niets anders dan lood?

— Geen lood, tin, verbeterde Waybridge, glimlachend. Hoe heb je dat gemerkt?

— Laat het voor mijn part tin zijn geweest, brulde de Turk buiten zichzelf en het volgende ogenblik glinsterde een dolk in zijn gebalde vuist. Denk je nu soms, dat ik me laat bedriegen? En waar zijn de mannen, waarom komen zij niet terug?

Hij had de dolk dreigend opgeheven, maar Waybridge greep zijn pols nog

net op tijd.

Het volgende ogenblik had hij met een behendige greep de arm van de Turk zodanig gedraaid, dat de man moest neerknielen, tenminste wanneer hij zijn arm niet wilde breken. Tegelijkertijd moest hij de dolk loslaten.

Maar hij was zo woedend, zo verblind door haat en jalouzie, dat hij bijna niets meer zag of hoorde, zich losrukte, met een uiterste inspanning overeind sprong en zich als een dolle stier op zijn tegenstander wierp, met beide handen naar zijn keel.

Waybridge weerde hem af en sloeg hem neer met een vuistslag tegen de kin, zonder hem bewusteloos te maken.

— Je hebt me neergeslagen en je rechterhand gebruikt. Je hebt nu je revolver in je rechterhand en Waybridge is links. Je bent het niet, jij bent niet de chef. Je gezicht is ook anders. Twee keer heb je je net vergist. O, jij duivel, nu heb ik alles door. Je bent er in geslaagd te ontsnappen. Je bent Raffles.

Hij sidderde waar hij lag en kroop achteruit, als een geslagen hond. Maar plotseling greep hij met een woedende beweging de dolk van de vloer.

Raffles maakte zich klaar om te schieten, maar Ibrahim was met twee sprongen bij de tussendeur, rende door de bijkelder en de tunnel in.

— Charles, jij volgt hem en kijk wat hij gaat doen. Ik ben bang dat hij alles heeft doorzien en zich nu zou willen wreken op Waybridge. Dat zou mij niets kunnen schelen, als de man niet machteloos in dezelfde nis lag, waarin zij mij stikken. Gebruik rustig je revolver, als het nodig mocht zijn.

Deze woorden waren gericht tot Brand, die zich in de duistere hoek van de wijnkelder verborgen had gehouden, klaar om in te grijpen, als het nodig mocht zijn.

Raffles ging verder nu tegen Henderson:

— Die kisten zo vlug mogelijk naar de auto, James. Je hebt toch tijd gehad om de wagen te halen?

— Hij staat klaar bij de hoek van de dwarsstraat, mylord.

— Vlug dan, voor het licht is. Ik zal je helpen, maar eerst moet ik de laarzen van Waybridge kwijt zijn.

Raffles gooide ook de breedgerande hoed af, die zijn gezicht tot in de schaduw had gehouden en zij begonnen nu vlug aan hun laatste werk.

Ieder van hun nam een kist op de schouders en droeg die door de zijdeur van het huis en door de overkapte gang naar buiten en verder naar de wachtende auto.

Raffles bleef bij de auto achter en Henderson ging de twee overige kisten halen.

Vol spanning en onrust wachtten de beide mannen heel wat minuten en eenmaal moesten zij zelfs een eind wegrijden, omdat zij de voetstappen van een agentenpatrouille hoorden, totdat Raffles zo ongerust werd, dat hij opnieuw het huis in wilde gaan, maar juist kwam Brand aanstormen, met een bleek gezicht en uit de verte riep hij al:

— Vlug. Verdwijnen. De politie is in het bankgebouw, de bewaker heeft zeker verdachte geluiden gehoord ...

— En Ibrahim?

— Ibrahim is dood, antwoordde nu Brand en hij sprong in de auto, waarin de kisten goed verborgen waren. Henderson ging achter het stuur zitten en de wagen suisde weg.

— Wie heeft hem gedood? vroeg Raffles op gedempte toon.

— De vrouw, Alice noem je haar, geloof ik. Het gebeurde voordat ik iets had kunnen doen en ik geloof, dat het zo ook het beste en rechtvaardigste

was. Ik kwam juist aan toen de Turk de trap af was en hij moet begrepen hebben wat wij gedaan hadden, want hij liep schreeuwend en brullend naar het muurtje toe en begon als een razende met zijn dolk tussen de tanden geklemd, de losse stenen weg te halen. Hij gilte steeds weer de naam van Waybridge en ik werd koud bij de gedachte, dat hij die man, wel een schurk, maar bewusteloos en weerloos, koelbloedig zou vermoorden. Ik zag hoe hij meer dan de helft van het muurtje afbrak, de stenen links en rechts om zich heen smiet en hoe hij het stijve lichaam van de chef aan de voeten over de onderste helft heentrok, waarbij hij zo vreselijk lachte, dat het koude zweet mij uitbrak. Hij legde hem op zijn rug, spuwde hem in zijn gezicht, knielde toen naast hem neer en hief zijn dolkmes op. Ik wilde juist proberen hem door de arm te schieten, maar hetzelfde ogenblik verscheen de vrouw boven op het platform van de steiger, richtte haar revolver op hem en schoot. De kogel moet Ibrahim door het hoofd zijn gegaan, want hij was op slag dood. Hij viel dwars over het lichaam van zijn doods-vijand neer. En hetzelfde ogenblik zag ik een arm in blauw laken uit het gat in de muur steken, die de vrouw ontwapende. Het was een arm met witte strepen. Ik wist toen genoeg en ben zo snel mogelijk teruggierend, maar op dit ogenblik zal Waybridge, zo stijf als hij is, met de twee andere bandieten wel in handen van de politie zijn.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Mira, de bendeleidster

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :